

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 13

1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1903

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Φρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΙΩΚΡΑΤΟΥΣ 20
Παρά τον σταθμόν Σιδ. Δθ. Πειραιώς

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΣΙΔΗΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

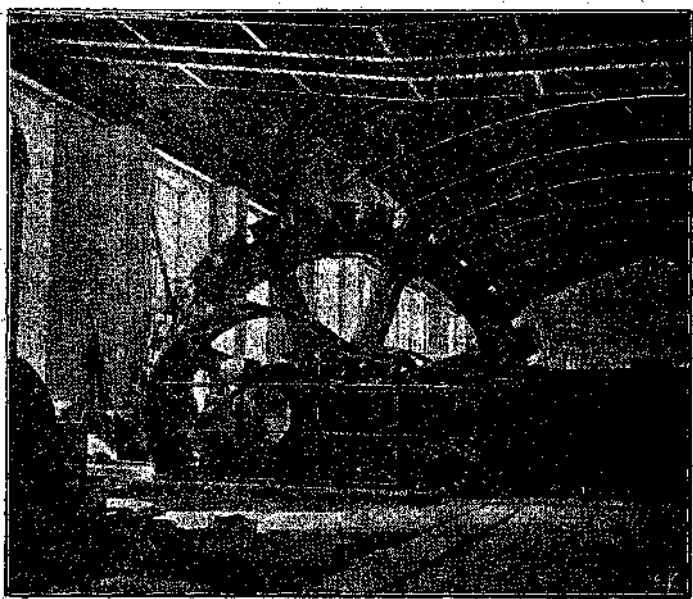
(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τὰ τριᾶντα ρεύματα καλοῦνται ἐναλλασσόμενα ἐν ᾧ τὰ ἔχοντα πάντοτε τὴν αὐτὴν φοράν καλοῦνται συνεχῆ.

Τὰ ἐναλλασσόμενα ρεύματα ἐ. ἔχουσι πάν-

ῆτοι, ἂν ὅταν τὸ πρῶτον ἔχη μεγίστην ἐντάσιν, τὸ δεύτερον ἔχη μικροτέραν, συμβαίνει δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, τὸ τριούτερον σύστημα καλεῖται ρεύμα τριφασικόν. Τοιοῦτο ρεύμα θὰ παράγωσιν 4 μεγάλαι τριφασικαὶ μηχαναὶ ἐκάστη ἰσχύος 750 Κν ὧν μίαν παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν.

Αὕτη, ὡς καὶ πᾶσα δυναμομηχάνη ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἐπαγωγικοῦ καὶ τοῦ ἐπαγωγίμου. Ἀποτελεῖται δὲ τὸ ἐπαγωγικόν, ὅπερ στρέφεται

Τριφασικὴ δυναμομηχάνη

τοτε τὴν αὐτὴν ἐντάσιν ἀλλὰ μεταβάλλεται αὕτη εἰς ἐκάστην χρονικὴν στιγμὴν. ἵνα δὲ ἐπαγέλθῃ εἰς τὴν αὐτὴν ἐντάσιν καὶ διεύθυνσιν, παρέρχεται χρόνος καλούμενος περίοδος. Διαιροῦνται δὲ τὰ ἐναλλακτικὰ ρεύματα εἰς ἀπλά καὶ πολυφασικὰ ἥτοι διφασικά, τριφασικά καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐν λ. χ. ἔχωμεν τρία ρεύματα ἐναλλασσόμενα ἔχοντα τὴν αὐτὴν περίοδον καὶ ἐντάσιν καὶ παρουσιάζουσι ταῦτα διαφορὰν φάσεως κατὰ $\frac{1}{3}$ τῆς περιόδου

ἐκ τροχοῦ χυτοσιδηροῦ διαμέτρου 5,30 μ. φέροντος 32 πηνία¹ μετὰ πυρῆνός ἐκ φύλλων σιδήρου λεπτῶν καὶ ἑπ' ἀλλήλων μεμονωμένων. Οἱ 32 οὗτοι ἡλεκτρομαγνήται πληροῦνται ἡλεκτρισμοῦ

1) Καλεῖται πηνίον κύλινδρος ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν περιστροφῶν σύρματος, αἵτινες δύνανται νὰ φέρωσιν ὡς πυρῆνα μαγνήτην ἢ σιδήρον ἢ τὸ καλλίτερον σύρματα λεπτὰ σιδήρου, ὅποτε καλοῦνται ἢ λ. χ. τριφασικαὶ μηχαναὶ.

ὕπο μικρᾶς δυναμομηχανῆς συνεχoῦς ρεύματος καὶ ἀπαιτοῦσιν ὀλίγην ἰσχύϊν 12 Kv πρὸς τελείαν πλήρωσιν· ἐπιδρῶσιν δὲ, κινουμένου ὀλοκλήρου τοῦ τροχοῦ ὑπὸ τῆς ἀτμομηχ., ἐπὶ τοῦ ἐπαγωγίμου καὶ παράγουσι τὰ ἐξ ἐπαγωγῆς ρεύματα. Οἱ 32 πόλοι τῶν πηνίων εἶνε ἐναλλάξ ἐτερόνυμοι. Τὸ ἐπαγωγίμον δὲ ἀποτελεῖται ἐκ μεγίστου σιδηροῦ δακτυλίου, περιβάλλοντος τὸ κινούμενον ἐπαγωγικὸν καὶ φέροντος ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας πηνία, οὕτως ὥστε μεταξὺ δύο διαδοχικῶν πόλων τοῦ ἐπαγωγίμου νὰ εὐρίσκωνται τρία πηνία τοῦ ἐπαγωγίμου, ἐπομένως, τὸ ἐπαγωγίμον ἔχει $32 \times 3 = 96$ πηνία. Σχηματίζονται λοιπὸν τρία διακεκομμένα συμπλέγματα πηνίων, ὥστε ἐκ τῆς μηχανῆς ἀναχωροῦσι τρεῖς ἀγωγοὶ φέροντες καὶ τρία διαφόρα ἐναλλασσόμενα ρεύματα, τὰ παραγόμενα ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν πηνίων τοῦ ἐπαγωγίμου ἐπὶ τῶν πηνίων τοῦ ἐπαγωγίμου ἐξ ἐπαγωγῆς.

Τὸ βάρος τῆς μηχανῆς εἶνε 65 τόνων ἐκτός τοῦ ἄξωνος, ἡ δὲ διάμετρος 7 μέτρων καὶ ἡ περιφέρεια 22 μέτρων. Αἱ μηχαναὶ ἐκτελοῦσιν 94 στροφὰς κατὰ λεπτόν· ἂν δὲ τεθῆ, ὅτι διὰ μίαν περίοδον πρέπει νὰ διέλθωσι δύο διαδοχικαὶ πόλοι τοῦ ἐπαγωγίμου πρὸ ἐνὸς ἀκλονήτου πηνίου τοῦ ἐπαγωγίμου θὰ ἔχωμεν εἰς $1'' \frac{16 \times 94}{60} = 25$

περιόδους, ὅπερ εἶνε ἡ συχνότης τοῦ ρεύματος. Ἡ μηχανή, ὅταν εὐρίσκηται ἐν πλήρει φορτίῳ ἔχει μεταξὺ δύο οἰωνδήποτε τῶν τριῶν περάτων τῆς, τάσιν 5500, ἔντασιν δὲ 80 ἀμπέρ ἐπομένως ὀλίγην ἠλεκτρικὴν ἰσχύϊν 761 χιλιοβάτ, ἥτις ὁμοῦ κυμαίνεται ἀπὸ 750-761 κανονικῶς διότι ἐν μεγίστῃ ἰσχύϊ δύναται νὰ φθάσῃ 900-1000 Kv ὅπερ ὁμοῦ δὲ ἐλάχιστον χρόνον, διότι ἡ μηχανή ὑπερθερμίνεται καὶ βλάπτεται. Ἡ δὲ ἀπόδοσις αὐτῶν εἶνε 95 τοῖς 100.

Τὰ οὕτω παραγόμενα ρεύματα λαμβάνονται διὰ τῶν καλωδίων, ἅτινα διέρχονται ὀπισθεν πίνακος τῆς διανομῆς. Ὁ πίναξ οὗτος εἶνε ἀνω τῆς κυρίας εἰσόδου ἐπὶ ἐξώστου μεγάλου, ὅπου ὁ μηχανικός δι' ἀπλῆς κινήσεως διαφόρων στροφῶν κανονίζει τὴν ἐνέργειαν τῶν μηχανῶν καὶ διανέμει τὴν ἐνέργειαν ταύτην ὅπου πρέπει. Ὑπάρχει δὲ ἐκεῖ καὶ πληθὺς ὄλη βολτιομέτρων, ἀμπεριομέτρων ὡς καὶ βαττιομέτρων δι' ὧν μετρεῖται ἡ παραγομένη δύναμις.

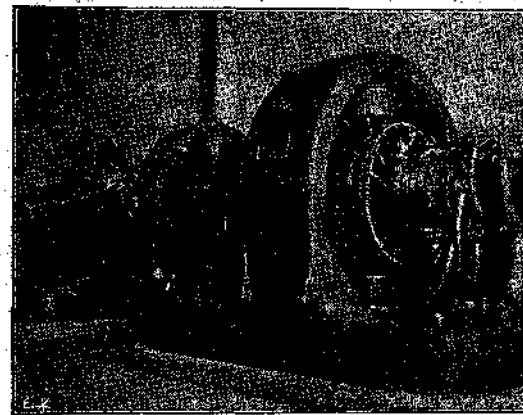
Ἐκ τοῦ σταθμοῦ ἀναχωροῦσιν 6 σύρματα ἰσοπαχῆ ἥτοι δύο συμπλέγματα ἐκ τριῶν συρμάτων, ἐκ πυριτιούχου χαλκοῦ διαμέτρου 8 χιλιοστῶν. Φέρονται δὲ ταῦτα ἐπὶ στύλων ξυλίνων, ἐπὶ κυπέλων ἐκ πορσελάνης διὰ τὴν μόνωσιν, ἀπεχόντων ἀπ' ἀλλήλων 40, 50 μ. καὶ ἐχόντων ὕψος 12 μ. Ἡ γραμμὴ αὕτη φθάνει μέχρι Θεσσαλονίκης διὰ καλωδίων φέρεται ὑπογείως μέχρι τοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν. Διὰ τὴν εἰς Πειραιᾶ μεταβίβασιν τὰ σύρματα εἶνε λεπτότερα ἥτοι δια-

μέτρου 4 χιλιοστῶν. Εἰς τὸν σταθμὸν Ἀθηνῶν τὰ ρεύματα ταῦτα μετατρέπονται εἰς συνεχῆ τάσεως 110—220 βόλτ διὰ τῶν καλούμενων μετατρεπτήρων καὶ μεταλλακτῆρων εὐρίσκονται ἐν τῷ σταθμῷ Ἀθηνῶν τρεῖς μεγάλοι μετατρεπτήρες, ὧν ἕκαστος συνδέεται μετὰ τριῶν μεταλλακτῆρων, ἥτοι τὸ ὅλον ἐννέα. Τὸ ρεῦμα ἐρχόμενον εἰς τοὺς μεταλλακτῆρας διέρχεται διὰ τοῦ πρωτεύοντος λεγομένου πηνίου τούτων διὰ παράγονται δύο ρεύματα ἀλλὰ ἐναλλασσόμενα εἰς τὰ περιβάλλοντα τὸ δευτέρου πηνίου δύο πηνία ἀποτελοῦντα τὸ δευτέρου κύκλωμα. Ἐξέρχονται λοιπὸν ἐκ τῶν τριῶν μεταλλακτῆρων 6 σύρματα φέροντα ἐξ ἀπλῶ ἐναλλασσόμενα ρεύματα καὶ ἔρχονται εἰς τὸν μετατρεπτήρα ὅστις ὁμοιάζει καθόλου πρὸς δυναμομηχανὴν συνεχoῦς ρεύματος, φέρει δὲ 6 δακτυλίους συνδεομένους μετὰ τοῦ ἐπαγωγίμου, μεταλλικοῦ, εἰς ὅς καταλήγουσι τὰ σύρματα ἐφαπτόμενα διὰ ψηκτρῶν, αἵτινες συλλέγουσιν τὸ ἐκ τοῦ ἐπαγωγίμου διέρχόμενον ρεῦμα εἰς ἐν συνεχὲς ρεῦμα ἐξερχόμενον διὰ τοῦ ἐτέρου ἀκρου τῆς μηχανῆς. Τὸ παρατιθέμενον σχῆμα παριστᾷ ἕνα τῶν μετατρεπτήρων τούτων. Εἰς τὸν Πειραιᾶ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα θέτει εἰς κίνησιν κινητῆρας, οἵτινες κινοῦσιν δυναμομηχανὰς συνεχoῦς ρεύματος διὰ τὸν φωτισμὸν τῆς πόλεως. Μία τούτων παράγουσα ρεῦμα 5000 βόλτ τάσεως, θὰ χρησιμεύει ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν φωτισμὸν τοῦ λιμένος. Ὁμοίως καὶ εἰς Ν. Φάληρον ὑπάρχει μικρὸς σταθμὸς μετὰ δύο μετατρεπτήρων διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ρεύματος. Ἐκαστος δὲ τῶν σταθμῶν φέρει καὶ τὸν ἀπαιτούμενον πίνακα διανομῆς ὅπως καὶ ὁ κεντρικός· τὸ ρεῦμα ὅπερ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ μετατρεπτήρος ἔχει τάσιν 250 βόλτ, ἔντασιν 800 ἀμπέρ, ἥτοι ἰσχύϊν 200 Kv, δηλαδὴ οἱ τρεῖς μετατρεπτήρες ἀίδουσι συνεχὲς ρεῦμα ἰσχύος 600 χιλιοβάττ.

Κίνησις τοῦ σιδηροδρόμου. Περιγραφή ἀμαξῶν καὶ κινητήρος.

Τὸ ρεῦμα, ὅπερ θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς κίνησιν τοῦ σιδηροδρόμου θὰ εἶνε συνεχές, θὰ παράγεται δὲ ὑπὸ ἠλεκτρομηχανῶν συνεχoῦς ρεύματος, μεγάλων, ἰσχύος 750 Kv, δύο τὸν ἀριθμὸν. Αἱ μηχαναὶ αὗται ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ ἐπαγωγίμου, ὅπερ εἶνε ἀκίνητον καὶ ἀποτελεῖται ἐκ πηνίων, ἅτινα θὰ παράγουσι ρεῦμα ἐπὶ τοῦ κινουμένου ἐπαγωγίμου εἰς ὃ περιελίσσεται σύρμα, ὅπερ ρεῦμα θὰ συναθροίζεται ὑπὸ μεταλλικῶν ψηκτρῶν θὰ παραλαμβάνεται ὑπὸ συρμάτων καὶ θὰ φέρεται εἰς τὸν πίνακα διανομῆς.

Διὰ τῆς διατάξεως λοιπὸν ταύτης θὰ παρέχεται τὸ συνεχὲς ρεῦμα, ὅπερ φέρεται ἐπὶ τρίτης γραμμῆς παραλλήλου πρὸς τὰς τροχίας, μεμονωμένης ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Ὁ ἠλεκτοκίνητηρ

Μετατρεπτήρ.

τῆς ἀμαξοστοιχείας θὰ λαμβάνῃ τὸ ρεῦμα διὰ προστριβῆς ψηκτρῶν ἐπὶ τοῦ ἀγωγοῦ τοῦ ρεύματος, ὅπερ θὰ ἐπανάγηται διὰ τῶν σιδηρῶν τροχιῶν.

Πρὸς κανονικώτερον λειτουργίαν ἐχωρίσθη ἡ γραμμὴ εἰς δύο τμήματα, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἀπὸ Μεσσήνου μέχρι Πειραιῶς καὶ μέχρι Φυλακῶν Συγγροῦ θὰ τροφοδοτῆται ὑπὸ τοῦ σταθμοῦ Φαλήρου ἀπ' εὐθείας, τὸ δὲ ἀπὸ Φυλακῶν Συγγροῦ μέχρι Ἀθηνῶν θὰ τροφοδοτῆται ὑπὸ τοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν, ὅστις θὰ λαμβάνῃ ρεῦμα τριφασικὸν ἐκ Φαλήρου, θὰ τὸ μετατρέπῃ εἰς συνεχὲς τάσεως 600 βόλτ καὶ θὰ τὸ ἀποστέλλῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐφαρμογῆς του. Διὰ τὸ ρεῦμα τοῦτο τοποθετοῦνται ἤδη, παρὰ τὰς τοποθετούμενας μηχανὰς συνεχoῦς ρεύματος, δύο τριφασικαὶ μηχαναὶ ἰσχύος 750 Kv, αἵτινες θὰ παράγουσι τὸ ρεῦμα, ὅπερ στελλόμενον εἰς Ἀθήνας θὰ μετατρέπηται εἰς συνεχές, ἀποκλειστικῶς χρησιμὸν διὰ τὴν κίνησιν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἄξιον προσοχῆς εἶνε ἡ σύζευξις μίας μηχανῆς συνεχoῦς καὶ μίας τριφασικοῦ ρεύματος κινουμένων συγχρόνως ὑπὸ ἄξωνος $7\frac{1}{2}$ μ. ὑπὸ τετρακυλίνδρου ἀτμομηχανῆς 1000—1200 ἵππων.

Ἐκτός δὲ τῶν 3 μεγάλων τριφασικῶν διὰ τὸν φωτισμὸν, τῶν δύο τούτων διὰ τὸν σιδηροδρόμον καὶ τῶν δύο συνεχoῦς ρεύματος ἐπίσης, ὑπάρχουσι καὶ 4 μικραὶ, 2 συνεχoῦς καὶ δύο τριφασικοῦ ἰσχύος 75 Kv ἐκάστη, κινούμεναι ὑπὸ ἀτμομηχ. 110 ἵππων, ὧν τὸ ρεῦμα χρησιμεύει πρὸς διέγερσιν τῶν μεγάλων μηχανῶν, ὡς εἴπομεν.

Αἱ ἀμαξοστοιχεῖαι θὰ ἀποτελοῦνται ἐκ δύο ἀμαξῶν, μήκους 13 μέτρων ἐκάστης καὶ ἐκ δύο κινητήρων, ἐνὸς ἐμπροσθεν καὶ ἐνὸς ὀπισθεν, ὅμοιοι καὶ ταυτοχρόνως ἐραζόμενοι, τούτο δὲ ὅπως μὴ μεταλλάσσονται εἰς κινήτηρες, ἀλλ' ἀπλῶς ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀμαξοστοιχείας μετατίθεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον κινητῆρα καὶ οὕτως εὐρίσκηται πάντοτε εἰς τὸν ἐμπροσθιον τοιοῦτον. Ὅσακις δὲ θὰ παρίσταται ἀνάγκη μεγαλειτέ-

ρων ἀμαξοστοιχειῶν, θὰ συνδέωνται τρεῖς κινήτηρες μετὰ τριῶν ἀμαξῶν, ὁ μὲν εἰς ἐμπροσθεν, ὁ δευτέρος εἰς τὸ μέσον καὶ ὁ τρίτος ὀπισθεν.

Θὰ ἀναχωροῦσι δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ἀμαξοστοιχεῖαι ἀνά 15' τῆς ὥρας, ἐν καιρῷ δὲ συνοστισμοῦ, ὅποτε θὰ εἶνε ἀνάγκη περισσοτέρων ἀμαξοστοιχειῶν, θὰ κυκλοφοροῦσι τοιαῦται ἀνά 7, 10 καὶ 15 πρῶτα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὅλον μὲν τὸ μήκος τῆς γραμμῆς περιεφράχθη ὑπὸ ὑψηλοῦ δικτυοῦ ἀρματισμοῦ ἀκαθάρτου, ἐν δὲ τοῖς ἐν ταῖς πόλεσιν σταθασίς, προκιντων ὃ' ἐν Πειραιεῖ, τειχὴ παχύτατα καὶ στερεότατα ἐγκλείουσι τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν. Διὰ τὴν συγκοινωνίαν δὲ ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν τῆς γραμμῆς, ἀνηγέρθησαν πελώρια γέφυραι, στερεόταται καὶ τεχνικῶς κατεσκευασμένα, ὥστε νὰ διέρχωνται εὐκόλως καὶ τὰ φορτηγά, τὸ δ' ὅλον ἔργον τῆς προφυλάξεως συμπληροῦσιν αἱ διὰ μελανῶν γραμμῶν ψυχραὶ λέξεις ΚΙΝΑΥΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ, γεγραμμένα ἐφ' ἐκάστου στήλου, προσβίδουσαι ὁμοῦ πλείονα μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον.

Τοιαύτῃ λοιπὸν εἶνε ἡ κατασκευὴ καὶ λειτουργία τοῦ ἠλεκτρο-σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, ὅστις, ὡς εἴπομεν, εἶνε ὁ πρῶτος τοιοῦτος κατασκευασθὲς ἐν Ἑλλάδι. Εὐτυχῶς δὲ ἡ ἀναλαβούσα τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ εἰταιρεία, τρανώτατα ἀπέδειξε πόσον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς προόδου καθοδηγεῖται.

Δικαίως δὲ θαυμάζεται τὸ μέγα ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς ἠλεκτρικῆς Ἐταιρείας, κατὰ τὸ σύστημα Thomson—Houston, ἥτις διὰ τούτου μεγάλην ἔλλειψιν ἀνεπλήρωσεν ἐν τῇ χώρᾳ μας, ἐν ἣ ἀνεπτύχθησαν αἱ ἐπιστήμαι καὶ αἱ ἀρχαί, αἱ δὲ Δύτις λαβούσα καὶ καλλιτεργήσασα, πρώτη δυστυχῶς ἐφῆρψε ἐπὶ τὸν καθόλου βίον καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄς θεωρηθῆ, ὅτι ἡ ἠλεκτρικὴ εἰταιρεία ἐθεσεν ἕνα τῶν μεγάλων θεμελιῶν λίθων τοῦ τεραστίου οἰκοδομήματος τῆς ἐφαρμογῆς τῶν θετικῶν ἢ φυσικῶν ἐπισημῶν καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι εἰταιρεῖαι, ἀκολουθεῦσαι τὸ παράδειγμα ταύτης, θέλουσι δώσῃ ὠθίσιν εἰς τὴν διὰ τῆς τῶν πρακτικῶν σταδίων ἐφαρμογῆς πρόοδον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Σημ. Εἰς τὴν σελίδα 179 τοῦ προηγ. τεύχους στήλ. 2, τελευταίαν παράγραφ. δίδομεν καλ. λιτέρας ἐξηγήσεις. Ὅταν πλησιάζωμεν εἰς σύρμα ἀγωγὸν ἠλεκτρικ. ρεύματος παράγεται ἐπὶ τοῦ σύρματος τὸ ἐξ ἐπαγωγῆς ρεῦμα, ὅπερ κατὰ μὲν τὴν πλησίον εἶνε ἀντίρροπον, κατὰ δὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐμῶροπον τῷ ἐπιδρῶντι. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ θὰν τὸ σύρμα, τὸ ἀνεῖ ἠλεκτρισμοῦ πάντοτε, πλησιάζει μαγνήτη. Ταῦτα χάριν τῆς σαφηνείας.

Η ΑΛΧΗΜΕΙΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Κατά δε τους Αστρολόγους, τὰ νυκτερινὰ ἐκεῖνα πωγωνοφόρα ὄρνεα τὰ συχναζόντα εἰς τάφους ἐν ὥραις μέσων νυκτῶν, ἕκαστος ἀστὴρ συνδέεται μετὰ τῆς κεφαλῆς ἑκάστου θνητοῦ διὰ νήματος, τὸ ὁποῖον κοπτόμενον δίδει πέρασ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου. Ἄς μὴ καυχώμεθα ὅμως ἡμεῖς ἐν τῷ αἰῶνι τῶν φῶτων: Προκειμένου περὶ τῶν βολίδων καὶ τῶν διαττόντων ἀστέρων, ἀκούει τις λέγοντας ἀνθρώπους τοῦ σημερινοῦ κόσμου:

Ἐκοφ' ἐν ἀστέρι, κάποιος πέθανε.

Οἱ Κοσκινομόνταις ἠδύναντο διορῶντες διὰ μέσου τοῦ μαγικοῦ των κοσκίνου νὰ διαγνώσωσι τοὺς μυήσιους τῶν ἄλλων λογισμούς. Περιφημὸς τι ῥαββῖνος ὁ Ζεσελιέ, ἀκμάσας κατὰ τὸν 1100 αἰῶνα, ἐκέκτητο θαυμασίαν σφύραν, τὴν ὁποίαν ὁσάκις κατέφερεν ἐπὶ θαυμασιωτέρου καρφίου μὲ σκοπὸν νὰ βλάψῃ τὸν ἐχθρόν του οὗτος ὅπου γῆς κα' ἂν εὐρίσκετο ἐδυθίζετο εἰς βάθος μιᾶς ὀργιᾶς ἐντὸς τῆς γῆς. Διηγούνται, ὅτι θυμωθεὶς μίαν ἐσπέραν κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας τὸν ἐθύθισε μέχρι τῶν γονάτων ἐξῶθι τῆς θύρας τοῦ οἰκίοκου του.

Ἄφ' ἧς ἡ φαρμακευτικὴ χημεία ἐπῆλθεν ἐπίκουρος τῆς ἰατρικῆς κατὰ τὰ νεώτερα ἔτη ἀπὸ τότε ἡ ἰατρικὴ γιγαντιαίως βήμασιν ἔβη πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἄς ἀναφέρωμεν μερικὰ φάρμακα τῶν μεσαιωνικῶν ἰατρῶν παραλιπόντες, ἔστω, τοὺς ἐξορκισμούς:

Ἡ λέξις α β ρ α κ α δ α β ρ α γραφομένη οὕτω:

α β ρ α κ α δ α β ρ α
 β ρ α κ α δ α β ρ
 ρ α κ α δ α β
 α κ α δ α
 κ α δ
 α κ α δ α
 ρ α κ α δ α β
 β ρ α κ α δ α β ρ
 α β ρ α κ α δ α β ρ α

Ἰσχύει μέγιστον καὶ κατὰ τοῦ ἐπιμονωτέρου πυρετοῦ. Κατὰ τοῦ δαγκάματος τῶν λυσασμένων σκύλων σωτήριο φάρμακον εἶνε ἡ λέξις: Ἄξ — Πάξ — Μάξ. Κατὰ τῆς διφθερίτιδος νὰ μεταχειρισθῆς οὐρα θηλείας ὄνου. Ἐπὶ τῶν πληγῶν τέλος, τοῦ ἀρκεβουζίου ἐπίθεσον ψητὸν ποντικόν.

Ὁ Ἴβν Ρόσδ (Ἀβερρόης) περιφημὸς ἄραφ ἰατρός ἤκμασεν ἐν Κορδοῦῃ (Κορδόνα) κατὰ τὰ μέσα τοῦ 12ου αἰῶνος. Πεφημισμένος, ὡς

ἀειόλογος σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοτέλους (ὑπὸ τοιαύτην ἰδιότητα τὸν ἀναγράφει καὶ ὁ Dante) συνήγαγε πάντα ὅσα οἱ Ἀραβες ἐδόξαζον ἐγκυκλοπαιδικῶς. Φρονῶν μετὰ τοῦ Ζωροάστρου καὶ τοῦ Μανουῦ, ὅτι ὁ χρυσοὺς εἶνε φῶς, ἔκρυψε (τὸ πῶς ἔκρυψεν εἶνε ζήτημα ἐκ τῶν μυστηρίων τῶν χρόνων ἐκείνων) μίαν ἀκτίνα ἡλιακοῦ φωτός εἰς τὸν πρῶτον πρὸς ἀριστερὰ κίονα τοῦ βωμοῦ τοῦ Μωάμεθ ἐν τῷ τεμένει τῆς Κορδόβας. Χρειάζεται ὅμως νὰ παρέλθωσι 12000 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μέχρις ὅτου τὸ φῶς μεταβληθῆ εἰς χρυσοῦν. Ἄς ἡσυχάσῃ ὅμως ἡ ὁμάς τῶν θαυμασιῶς μακαρίων ἐκείνων ἀνδρῶν, ἡ συμβολισθεῖσα κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἀπὸ Γουλιέλμον τὸν ἐπίσκοπον Παρισίων, τὸν Ρόσδ, τὸν Ἀβου μουζά-Ζαφάρ αλ σοφί (περίφημον μεταφραστὴν ἀλχημικῶν βιβλίων) τὸν Ραγας-Ιβν καὶ τὸν Φλαμὲλ ἐν τοῖς σπουδαιότεροις, ἄς ἡσυχάσωσιν. Ἡ ἀνθρωπότης δὲν μένει στάσιμος. Καθὼς τὸ σημερινὸν φῶς κατηύγασε τὰ τεναγῆ ἐν τοῖς ὁποίοις ἐκεῖνοι, ἐβίουν, θαυμασία χρυσοαυγὴ ἀληθεστέρου φωτός θὰ καταυγασῇ εἰς τὸ μέλλον τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀφοῦ φωτισθῆ ἀπεκδυθεὶς τὸν τρομερὸν ἐγωϊσμόν ὅστις τὸν τυραννεῖ θὰ παύσῃ νὰ ἐλπίζῃ εἰς ληρολογήματα μεταφυσικὰ καὶ θὰ ἐξίχθῃ εἰς τῆς εὐδαιμονίας τὸ μέγιστον, καταθέσας τὸ φθοροποιὸν ὄπλον, τὸ ὁποῖον ὀπλίζει τὸν ἀδελφὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, θὰ διευθύνῃ εἰς μὲν τὸν οὐρανὸν τὸ τηλεσκοπίον, εἰς δὲ τὴν γῆν τὴν ἐρώτησιν διὰ τοῦ πειράματος. Τότε θὰ ζῆ ἀληθῶς!

Τοὺς χρόνους ἐκείνους τυραννούμενοι οἱ ἄνθρωποι πρὸς εὐρεσίαν τοῦ ὑγροῦ πυρός, τοῦ ἐρυθροῦ λέοντος καὶ τοῦ λύχνου τοῦ Κασσιανίου τοῦ καιόντος ἀνευ ἐλαίου καὶ ἀνευ θρυαλλίδος, ἔζων διὰ σφαλερῶν συμπερασμάτων ἐν ψευδεὶ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ ἐβασανίζον ἑαυτοὺς διὰ παραβόλων ὑπολογισμῶν, καθὼς οἱ Ἡσυχασταὶ καλόγηροι, οἱ ὁποῖοι παρατηροῦντες τὴν κοιλίαν των ἐπὶ ἔτη ἀνέμενον νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς φῶς! Ἐπίστευον, ὅτι ὁ πάγος ἐπὶ 1000 ἔτη κρυπτόμενος ἐν τῇ γῇ μεταβάλλεται εἰς ὕαλον ἔτρεμον πρὸ τῆς μαγικῆς δυνάμεως τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως: Περὶ στερὰ καὶ τοῦ Ἀραβικοῦ ἀριθμοῦ Ζεφουρούδ καὶ ἐδιδάσκοντο τὰ μυστήρια τῆς φύσεως ἀπὸ πωγωνοφόρους δαιμονας, ὡς ὁ Faust ἀπὸ τὸν Mefistofele.

Κλάδος τῆς Ἑρμητικῆς ὑπῆρχε καὶ ἡ Καθβαλιστικὴ, ἡ στηριζομένη ἐπὶ τῆς μαγικῆς δυνάμεως τοῦ κλειδίου. Ὁ Πίκος δι Μιράντολα ὑπῆρξεν ὁπαδὸς τῆς ἤκμασε περὶ τὸ 1500 καὶ ἀναφέρεται ἱστορικῶς διὰ τὴν πρόωρον ἀνάπτυξίν του. Ὁ Φίλιππος Παρά-

κελος θαυμάσιος ἰατρός ἐγεννήθη ἐν Ἐίν-Σιδελν τῆς Ἑλβετίας τὸ 1493, ἀναζητῶν δὲ τὸν φιλοσοφικὸν λίθον, ἀνεῦρε πλεῖστα φάρμακα ὑφέλιμα. Ἐκαμιν οὗτος, μετὰ τοῦ Ραϊμόνδου Λούλου, ἄλλου καθβαλιστοῦ ἀκμάσαντος τὸν 14 αἰῶνα, διάκρισιν δύο κόσμων: τοῦ μακροκόσμου, περιλαμβάνοντος τὸν κόσμον ὅλον καὶ τοῦ μικροκόσμου, περιλαμβάνοντος τὸν ἄνθρωπον. Καὶ τὸν μακροκόσμον δὲ διήρει εἰς τρεῖς ἄλλας σφαῖρας. Τὴν ἀπὸ τῆς γῆς μέχρι τῆς σελήνης, τὴν ἀπὸ ἡλίου μέχρι τοῦ ἐμπύρου κύκλου (δηλαδὴ τῆς ζώνης τῶν ἀπλανῶν, ὡς τότε ἐθεωρεῖτο) καὶ τὴν ἐκεῖθεν τοῦ ἐμπύρου σφαῖραν τὴν τῆς θείας δυνάμεως. Βασιλεύει δὲ πανταχοῦ τὸ πῦρ. Ἐπὶ τῆς γῆς ὡς πῦρ καίον, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἡλιακὸν θάλπος τὸ ὁποῖον κινεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ παντός ὡς θεῖον πῦρ τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ. Ὁ Παράκελος ἀπέθανε ὡς προανέφερα, τὸ ἔτος 1541 ὑπῆρξεν ὅμως μέγα ἐμπόδιον διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης, θορυβήσας τὴν Εὐρώπην ὅλην διὰ τῶν παρατόλμων θεωριῶν του καὶ κατορθώσας οὕτω νὰ πνίξῃ τὸ ἔργον τοῦ γερμανοῦ ὀρυκτολόγου Ἀγρικόλα προχωρήσαντος ὅσον οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν γνῶσιν τῶν μετάλλων. Ἡ δὲ Μελανοτεχνία τέλος ἦτο ἐξηγμένη εἰς τὸ ἔπακρον ἀφοῦ ἐδιδάσκετο μετὰ τῆς μαγικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κρακοβίας μέχρι τοῦ ἔτους 1600 τοῦ χριστιανικοῦ ἡμερολογίου!

Δὲν ὑπῆρξαν ὅμως ὅλως ἀνωφελεῖς εἰς τὴν ἐπιστήμην οἱ ἀλχημισταί. Ἀλχημιστὴς ἀνεκάλυψε τὸ ὑδρογόνον. Ἀλχημιστὴς Brandt ἐξ Ἀμβούργου, ἀνεκάλυψε τὸν φωσφόρον κατὰ τὸ 1669, δι' ἐξατμίσεως 40 στρατήρων οὐρων καὶ ὁ ἡμέτερος Καλλίνικος ἀνεκάλυψε τὸ ὑγρὸν πῦρ, προπύργιον τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ἀράβων, διὰ νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς σπουδαιωτέρους ἐξ αὐτῶν.

Καὶ ἤδη ἀπομένει νὰ παρατηρήσωμεν ὁποῖον σέβας καὶ ποία τιμὴ ἀπεδίδοτο εἰς τὸν μύστην τῆς Ἑρμητικῆς καὶ τῆς Ἀλχημίας. Ἐργαζόμενοι τὴν νύκτα εἰς σκότεινά καὶ φρικώδη κελλία, ἀπέφευγον τὴν ἡμέραν ἐξερχόμενοι ὡς νυκτερίδες ἐν ὥρᾳ νυκτός. Ἐθεωρεῖτο φρικώδης ἡ ἐπιστήμη των ὁ ἀλχημιστὴς εἶχε παραδώσει τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν διάβολον, ἡ κοινωρία τὸν ἀπέφευγε καὶ ὅταν τὸν συνελάμβανεν ἡ δικαιοσύνη τὸν ἔκαιε μὲ εὐλαχλωρά. Ὁ Dante τοποθετεῖ τοὺς ἀλχημιστάς εἰς τὸν δέκατον βόθρον τῆς κολάσεως νὰ βασανίζωνται μὲ τοὺς κιβδηλοποιούς (*).

*

Ἄλλ' ἐπῆλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλασσόμενος τῆς πλάνης του

(*) Divina Comedia C. 29.

ἠρέατο νὰ ὑψῶται ὑψιπετής πρὸς τὸ θεῖον.

Ἡ κλεις εὑρέθη καὶ τὰ μεγάλα ὀνόματα τοῦ Van-eh, τοῦ Lavoisier, Thenard, Desprez, Davy, Gayton de Moirveau, Avogardo, Dillion κτλ. ἤνοιξαν εἰς τὴν χημείαν τὴν θύραν τῆς ἐπιστήμης. Διὰ τοῦ μεγάλου πειράματος τοῦ ὁ Lavoisier, θερμαίνων ἐπὶ δέκα τρεῖς ἡμέρας ὑδράργυρον ἐντὸς κλειστοῦ δοχείου, διαρκῶς εἰς θερμοκρασίαν 300° κατῶρθωσε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἀήρ δὲν εἶνε πλέον στοιχεῖον ἀλλὰ μίγμα ἀζώτου καὶ ὀξυγόνου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κυρίως πλάνη καὶ Ἀλχημεία δὲν ὑπάρχουσι.

ΝΑΙΟΣ Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
 Φ. τῶν Φυσ. Ἐπιστημῶν

ΑΡΧΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΜΦΙΕΣΙΣ

Εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν φιλόξενον πόλιν ἀπὸ τινων ἡμερῶν φιλοξενεῖται οἰκογένεια ἐκ Καλλιφορτίας, ἐκ πέντε ἀπαρτιζομένη προσώπων. Καλεῖται δὲ αὕτη Γκράντ Δούγκαν. Δώρα ὀνομάζεται ἡ μήτηρ, οἱ υἱοὶ Ρατμόνδος καὶ Ἀγγουστίνος καὶ αἱ θυγατέρες Ἰσιδώρα καὶ Ἐλισάβετ. Περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἀρκετὸς γίνεται λόγος, τὰ φύλλα δὲ δὲν ἐπαυσαν μετ' ἐνδιαφέροντος νὰ παρακολουθῶσι τὰς κινήσεις τῆς πενταμελοῦς ἀμερικανικῆς οἰκογενείας, ἀναγράφοντα καὶ τὴν ἐλαχίστην τῶν πράξεων καὶ τοῦ βίου αὐτῶν λεπτομέρειαν. Πρὸς τί ὁ τόσος θόρυβος; Πρὸς τί ἡ τόση περὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα κίνησις; Ὁ θόρυβος καὶ ἡ κίνησις δικαιολογοῦνται. Ἡ πεντὰς αὕτη φέρει τὴν ἀρχαίαν ἀμφίεσιν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἐγέλασε, κατόπιν ἐμόρφασε καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρῶς. Τὸ πρᾶγμα καθίστατο σπουδαῖον. Διατί; Διότι σκοπὸς τῆς μεταβάσεως των εἰς Ἀθήνας δὲν ἦτο μόνον νὰ ἐπιδείξωσι φιγουρίνια τῆς ἀρχαίας ἀμφίεσεως, ἀλλὰ νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν σύστασιν σωματείου, σκοποῦντος τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἀρχαίου ἐνδύματος καὶ τῶν ἀρχαίων ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

Κατὰ πρῶτον λόγον θὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἀρχαίας γυναικείας ἀμφίεσεως. Καὶ ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐπιτύχη, θὰ προβῶσιν εἰς τ' ἄλλα.

Αἱ κυρίως πρωταγωνιστοῦσαι φαίνονται πρὸς τὸ παρὸν αἱ δύο ἀδελφαί. Ἐξωμοι, μὲ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς

πόδας, αἱ δεσποινίδες Ἰσιδώρα καὶ Ἐλισάβετ, ἔκριναν καλὸν τοὺς ἄνδρας πρῶτον νὰ προσηλυτισώσιν, εἰς αὐτοὺς πρῶτον ἐπιδεικνύουσαι τὰ κάλλη τῆς ἀρχαίας ἀμφιέσεως καὶ τὰ κάλλη τῶν. Οὕτω πρὸ ἡμερῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσού» προσῆλθον αἱ δεσποινίδες καὶ παρόντων τοῦ προέδρου καὶ πολλῶν ἐγκρίτων μελῶν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινῆς ἐγένετο ἡ πρώτη σκέψις. Ἐξωμος, μὲ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας, ἡ μὲς Ἐλισάβετ, πρώτη ἔλαβε τὸν λόγον: «Αἱ Ἀθῆναι, εἶπε μὲ γλυκεῖαν φωνήν, αἵτινες ἀνέδειξαν τὸ εὖ ζῆν καὶ τὴν καλαισθησίαν περὶ τὸ ἐνδύεσθαι, δὲν πρέπει νὰ ὑστερήσωσιν ἐπὶ τῶν ἄλλων πρωτευουσῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, αἵτινες ἤρξαντο ἡδὴ νὰ ἐπαναφέρωσιν ἐν τῇ κοινῇ συνθήκῃ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων. Ἐργασθῶμεν πάσῃ δυνάμει πρὸς ἐπαναφορὰν, κατὰ πρῶτον, τῆς ἀρχαίας γυναικείας ἀμφιέσεως. Καὶ ἐστὶ βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν. Ἐνδύσατε πρῶτον τὴν γυναῖκα μὲ τὴν ἀμφίεσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνίδος καὶ βαθυμῶδὸν παρ' αὐτὴν θὰ ἔχετε τὸν ἀρχαῖον Ἕλληνα».

Χειροκροτήματα ἐνθουσιῶδη ἐκάλυψαν τὰς τελευταίας λέξεις, πάντες δὲ ἐγερθέντες ἐθλίψαν τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς Ἀμερικανίδος. ἤτις ὑπεκλίνετο κατ' ὄν τρόπον ὑπεκλίθη τὸ πρῶτον ἡ ἀρχαία ἐκείνη Ἑλένη, ὅτε συνηντήθη μὲ τὸν ἀρχαῖον ἐκείνον Πάριδα!

Μέγας τὴν ἐπιούσαν ἐνθουσιασμὸς ἐν Ἀθῆναις. Περιέργως δέ, περισσώτερον τῶν γυναικῶν, οἱ ἄνδρες ἐφαίοντο συνηγοροῦντες ὑπὲρ τῆς ἀρχαίας γυναικείας ἀμφιέσεως. Ἐξέλιπε πλέον πᾶν ἄλλο θέμα συζητήσεως. Εἰς ὅλα τὰ ἀνδρικά κέντρα δὲν ἠκούετο ἄλλο, παρὰ αἱ λέξεις: «ἔξωμος, ἡ οἰκογένεια Δούκαν, κάτω ὁ κορσὸς» κτλ. κτλ.

Ἀλλὰ μετὰ τῶν ἐνθουσιῶδων ἐκφράσεων τῶν δὲν ἠκούσθη μέχρι τοῦδε μίαν φωνὴν νὰ ἐρωτήσῃ: Ποῖον γυναικῖον ἀρχαῖον ἐνδύμα ἐννοεῖ ἡ χαρίεσσα μὲς νὰ ἐπιβάλλῃ; Ἡ μὲς φέρει βραχὺν χιτῶνα ἀνευ χειρῶν. Ἄρα αὐτὸν θέλει νὰ ἐπιβάλλῃ. Ἀλλὰ τὸν χιτῶνα αὐτὸν ἔφερον αἱ ἀρχαῖαι Σπαρτιάτιδες, οὐχὶ δὲ αἱ Ἀθηναῖαι. Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἀντιζήλον πρὸς τὴν Σπάρτην πόλιν τῶν Ἀθηνῶν νὰ βλέπῃ τὰς γυναῖκας αὐτῆς μὲ τὴν ἀμφίεσιν τῶν γυναικῶν τῆς ἀντιζήλου Σπάρτης;

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ, καλὸν νο-

μίζομεν ν' ἀναφέρωμεν τὰς ἐξῆς λεπτομερείας, περὶ τῆς ἀρχαίας γυναικείας ἀμφιέσεως:

Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐνδυμασία περιλαμβάνει δύο κατηγορίας τὴν τῶν ἐνδυμάτων ἢ περιβλημάτων. Α'. Τὸ κυρίως ἐνδύμα ἦτο ὁ χιτῶν, ὁ μὲν Δωρικὸς, βραχὺς καὶ ἀνευ χειρῶν, ὁ δὲ Ἴωνικός. Αἱ γυναῖκες ἔφερον χιτῶνα βραχὺν ἐν Σπάρτῃ, ὑπὲρ τοὺς ὤμους συμπορούμενον, κατὰ τὸ ἔτερον δὲ τῶν πλευρῶν μόνον μέχρι τῆς ὀσφύος συνερραμμένον, κατωτέρω δὲ ἐπίσης διὰ πορπῶν συνεχόμενον, ἐν δὲ Ἴωνία καὶ Ἀθηναίς μακρὸν οὐ μόνον μέχρι τῶν ποδῶν, ποδιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπέκεινα ἐν πυκναῖς πτυχαῖς κατερχόμενον, καὶ εἰτε χειριδωτόν, εἰτε ὑπὲρ τοὺς ὤμους πορούμενον. Περὶ τὴν ὀσφύν ἔφερον ζώνην ζώνιον ἢ στρόφιον. Ὑπὲρ τὰς ζώνας δὲ ταύτας ἀνεῖλκον αἱ γυναῖκες τὸν μακρὸν χιτῶνα, ἵνα μὴ σύρῃται κατὰ γῆς, καὶ ἀπετέλουν τὸν λεγόμενον κόλον, πίπτοντα εἰς γραφικωτάτας πτυχάς. Διπλοῖς ἐλέγετο τὸ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ χιτῶνος ὑπὲρ τὴν ζώνην ριπτόμενον μετὰ ταῦτα δὲ χωρισθεῖσα ἡ διπλοῖς ἀπετέλεσεν ἴδιον κομψὸν μέλλος τῆς ἐνδυμασίας, τὴν ἀμπεχόνην.

Β'. Ἐπιβλημα ἢ περιβλημα. ἦτο τὸ ἱμάτιον, τετράγωνον καὶ ἐπίμηκες, εἰς τὸ ὁποῖον πολλακίς ἐνετύλισσον ὄλον τὸ σῶμα καὶ τὰς χεῖρας προσέτι, διότι κόσμιον ἦτο «τὰς χεῖρας ἐντὸς ἔχειν». Τοῦτο ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὤμον ριπτόμενον ἐκρατεῖτο ἐκεῖ διὰ τῆς χειρός, καὶ ἀπὸ τῶν νώτων ἐσύρετο ὑπὲρ ἢ ὑπὸ τὴν δεξιὰν μάλιν, ὅθεν πάλιν ὑπὲρ τὸ στῆθος ἐρρίπτετο εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον, καὶ τοῦτο ἐλέγετο «ἐπὶ δεξιὰ ἀμφιβάλλεσθαι». Κατήρχετο δὲ τὸ ἱμάτιον τοῦλάχιστον μέχρι τῶν γονάτων βραχύτερον, ἐθεωρεῖτο ἄκοσμον κατὰ δὲ τὰ ἄκρα εἶχε πολλαχοῦ βάρη τινα μικρά, ἵνα μὴ εὐκόλως μετακινῆται καὶ ἐκτοπίζεται.

Ἀχίτων ἦτο ἡ φέρουσα ἱμάτιον μόνον καὶ οὐχὶ χιτῶνα, μονοχιτῶν δὲ ἢ χιτῶνα μόνον καὶ οὐχὶ ἱμάτιον. Οὕτως ἐνεφανίζοντο συνήθως αἱ Σπαρτιάτιδες κόραι καὶ εἰς τὸ κοινὸν καὶ εἰς τὰ γυμνάσια, διὸ γυμναὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλέγοντο. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μέχρι τῶν γονάτων βραχὺς αὐτῶν χιτῶν ἦτο κατὰ τὸ ἐν πλάγιον ἀρραφός, ἐλέγοντο καὶ φαινομηρίδες.

Σχιστός χιτῶν ἐλέγετο ὁ βραχὺς, τὸν ὁποῖον ἐφόρουσαν αἱ Σπαρτιάτιδες, ἀνευ

χειρῶν, μόνον διὰ πόρπης συνεχόμενος εἰς τοὺς ὤμους, ἀνευ ζώνης, ἐρραμμένον ἀπὸ τῆς μάλης μόνον μέχρι τῆς ὀσφύος. ἐκεῖθεν δὲ κατὰ θέλπον πορούμενος.

Χειριδωτὸς χιτῶν ἐλέγετο ὁ ἔχων χειρίδας, κατερχόμενος μέχρι τῶν χειρῶν.

Πέπλος ἦτο ὕφασμα κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦττον εὐρύ, τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔφερον ὑπὲρ τὴν λοιπὴν ἐνδυμασίαν, συνήθως ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὤμον ἐμπορπῶσαι αὐτό, οὕτως ὥστε νὰ μὲνη γυμνὸς ὁ δεξιὸς ὤμος μετὰ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος. Ὁ πέπλος τῶν ἐπισήμων καὶ εὐπόρων γυναικῶν ἦτο μακρὸς Ὁ Ὀμπρος ἐλκεσιπέπλους καὶ τανυπέπλους ἀπεκάλει οὕτως.

Καὶ ὀλίγα περὶ κομμώσεως. Αἱ γυναῖκες οὐτε ἔπλεκον τὴν μακρὰν κόμην τῶν, οὐτε τὴν συνέστρεφον εἰς τεχνιτοὺς ἰούλους, ἀλλὰ τὴν συνῆγον ἢ τὴν συνέδεον διαφόρως ὀπίσω τῆς κεφαλῆς ἢ ὑπὲρ τὸ μέτωπον καὶ συνήθως ἱκανῶς βαθέως ὑπὲρ αὐτό, διότι τὸ μακρὸν μέτωπον ἐθεωρεῖτο ὡς καλλονὴ καὶ πολλακίς συνεκράτουν διὰ ταινίας αὐτὴν ἢ ἐντὸς διαπλέγματος (κεκρυφάλου).

Καὶ ὀλίγα περὶ ὑποδήσεως. Τρεῖς κατηγορίαι ὑποδήσεως ὑπῆρχον α'. αἱ ἔχουσαι μόνον πέλυα δερμάτινον ἢ ἐκ φελλοῦ, εἰς τὸν πόδα προσδεδεμένον διὰ τοῦ λεγομένου ζυγοῦ, ὡς αἱ βλαῦται, τὰ σάνδαλα. β'. αἱ καλύπτουσαι τὸν πόδα, ὡς αἱ παρ' ἡμῖν ἐμβάδες, τὰ κοῖλα ὑποδήματα, καὶ γ'. αἱ ὡς τὰ ὑποδήματα, καλύπτουσαι τὸ μέρος τῆς κνήμης, αἱ ἐνδρομίδες.

Κατόπιν τῶν ὀλίγων τούτων περὶ τῆς ἀρχαίας γυναικείας ἀμφιέσεως δικαιολογούμεθα, ἐὰν ἐρωτήσωμεν τὴν οἰκογένειαν Δούγκαν, ποῖαν ἐνδυμασίαν κρίνει κατάλληλον διὰ τὰς Ἀθηναίας, τὴν Δωρικὴν ἢ τὴν Ἴωνικὴν;

Μ. Σωφροσιάδης.

ΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Φεβρουάριον τοῦ 1904 θέλει γίνεῖ ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν, ὡς συνήθως, ἡ ἐφετεινὴ ἐκκύβευσις τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως», καθ' ἣν 200 καὶ πάλιν ἀριθμοὶ θέλουσι κερδίσει τὰ διάφορα ὡς πάντοτε ἀντικείμενα, ἀναφερόμενα κατὰ τάξιν ἐν τοῖς κάτωθι. Παρακαλοῦνται ἐπομένως οἱ καθυστεροῦντες

ἔτι τὴν συνδρομὴν τῶν, ν' ἀποστείλωσι ταύτην ἐγκαίρως, ὅπως λάβωσι τὴν ἀπόδειξιν τῶν, ἐφ' ἧς σεσημειῶται καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου τῶν.

Θὰ κερδίσωσι δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς καὶ πάλιν διακόσιοι ἀριθμοί.

Ὁ 1ος ἀριθμὸς χρυσοῦν ὠρολόγιον.

Ὁ 2ος ἐν ὄπλων κυνηγετικὸν ὀπισθογεμὲς τέλειον.

Ὁ 3ος ἐν πολὺκροτον τοῦ νεωτέρου ἐφευρετικοῦ συστήματος.

Ὁ 4ος μίαν ἐπιτραπέζιον συσκευὴν.

Ὁ 5ος ἐν ἀγθοδοχείον ἐπίχρυσον.

Ὁ 6ος μίαν ἐλαιογράφην ὠραίαν.

Ὁ 7ος ἐν τηλεσκόπιον.

Ὁ 8ος ἓνα φωνόγραφον.

Ὁ 9ος ἐν θερμόμετρον γραφείου.

Ὁ 10ος ἐν λεύκωμα ἐπιστολῶν, εἰκονογραφημένων δελταρίων.

Ὁ 11ος ἐν κομψοτέχνημα.

Ὁ 12ος ἐν μαρμαρίνον ἀγαλμάτιον.

Ὁ 13ος ἐν περιδέραιον ἐπίχρυσον.

Ὁ 14ος ἐν γαλλο-ἑλληνικὸν λεξικόν.

Ὁ 15ος ἐν ἐπιπλὸν αἰθούσης.

Ὁ 16ος τὰ ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ὁ 17ος τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

Ὁ 18ος τὴν εἰκόνα τοῦ Παρθενῶνος.

Ὁ 19ος τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ

Ὁ 20ος μίαν κομψὴν σκευοθήκην.

Δέκα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ κερδίζουσι ἀνὰ ἓν κρυστάλλινον μελανοδοχείον.

Δέκα ἐπόμενοι ἕτεροι ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν ὠραίαν ἐλαιογράφην.

Καὶ δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ ἓν χρυσοῦτον ἱστορικὸν βιβλίον.

Ὁμοίως 50 ἀριθμοὶ θὰ κερδίσωσι ἀνὰ μίαν φωτογρ. εἰκόνα.

50 ἐπόμενοι ἀνὰ ἓν ἀντικείμενον ἀξίας 5 δρ. κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος.

Καὶ οἱ τελευταῖοι 50 ἀνὰ ἓν ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς μας.

Πάντες οἱ ἐκκύβευθησόμενοι ἀριθμοὶ θέλουσι δημοσιευθῆ ἐν προσεχεί μετὰ τὴν ἐκκύβευσιν φύλλῳ τῆς «Φύσεως».

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου ὡς πάντοτε, εἶναι ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως, ὃν κατέχουσιν ἡδὴ οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν. Οἱ δὲ μὴ λαβόντες ἔτι αὐτὸν παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν συντόμως τὴν συνδρομὴν τῶν καὶ τοῖς ἀποστείλωμεν τὴν ἀπόδειξιν τῶν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου τῶν, ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶσι τοῦ δικαιώματος τῆς συμμετοχῆς τῶν εἰς τὰς κληρώσεις κτλ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

1904

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Δυστυχώς μέχρι τοῦδε ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει ἱστορία τῆς σύνταξης τῶν Μαθηματικῶν, διότι καὶ πάντες ἐν ᾧ ἐν τοῖς Γυμνασίοις διδάσκοντα τὰ Μαθηματικά, ἀγνοοῦμεν ὅμως διόλου τὴν καταγωγὴν αὐτῶν· χάριν λοιπὸν τῶν ἀναγνωστικῶν τῆς «Φύσεως» δημοσιεύομεν σύντομον ἱστορίαν τῶν στοιχειωδῶν Μαθηματικῶν, ἀρχόμενοι ἐκ τῆς ἀριθμητικῆς.

★

Αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου, καὶ αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀπὸ παλαιότητας ἐποχῆς νὰ ἐξοικειωθῶσι πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὸν ὑπολογισμόν. Ἐν τούτοις ὁ πρῶτος, ὅστις ἀναφέρειται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς ἀσχοληθεὶς περὶ τὴν ἀριθμητικὴν ἰδιαιτέρας, εἶναι Θαλῆς, ὁ θεμελιωτὴς τῆς Ἰουίου σχολῆς (640 π. Χ.). Μετὰ τοῦτον ἔρχεται ὁ Πυθαγόρας (550 π. Χ.) ὅστις εἶναι καὶ ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ πίνακος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ διαιρέσεων θεωριῶν ἐπὶ τῶν τριγωνικῶν, πολυγωνικῶν, πυραμιδοειδῶν κτλ. ἀριθμῶν, οἵτινες μετὰ ταῦτα ἐχρησίμευσαν πρὸς ἀνακάλυψιν ἄλλων, λίαν ἀξιοσημειῶτων ἰδιοτήτων τῶν ἀριθμῶν. Πλὴν ὅμως τῶν ἀνακαλύψεων τούτων, ὀφείλομεν αὐτῷ προσέτι καὶ τὴν θεωρίαν τῶν ἀναλογιῶν. Τὰς ἀναλογίας ὁ Πυθαγόρας διέκρινεν εἰς τρία εἶδη, ἅτινα καὶ μέχρι σήμερον φέρουσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ δοθέντα ὀνόματα, ἤτοι ἀναλογίας ἀριθμητικῆς, γεωμετρικῆς καὶ ἀρμονικῆς.

Ὁ Πλάτων μετὰ ταῦτα (κατὰ τὸ 348 π. Χ.) μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν οἰκιστὴν τῆς ἀριθμητικῆς. Οὗτος πρῶτος ἐδίδαξε τὴν ἐξαγωγήν τῆς τετραγωνικῆς καὶ κυβικῆς ρίζης καὶ ἀνέπτυξε τὰς ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρα ἤδη γνωσθείσας στοιχειώδεις γνώσεις τῶν γεωμετρικῶν προόδων.

Ἐπίσης εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ἠσυχολήθη ὡσαύτως καὶ ὁ Εὐκλείδης (300 π. Χ.) ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιοτάτης σωζομένης γεωμετρίας καὶ εἰς τὸν 7ον, 8ον καὶ 9ον βιβλίον τῶν Στοιχείων του ἀποδεικνύει πλείστα σπουδαία θεωρήματα, ὡς τὸν νόμον τῆς ἀντιμεταθέσεως ὅτι τὸ πλῆθος τῶν πρώτων ἀριθμῶν εἶναι ἀπειρον καὶ ἄλλα μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κανὼν τῆς εὐρέσεως τοῦ μ. κ. δ. περισσοτέρων ἀριθμῶν.

Ἡ ἀριθμητικὴ ὡσαύτως ἐπλούτισθη καὶ ἐβελτιώθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους (287 π. Χ.) Ἐρατοσθένους (276 π. Χ.) Νικομάχου (πρῶτος μετὰ Χριστὸν αἰὼν) καὶ Διόφαντος (II

αἰών). Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ δεκάτου αἰῶνος ἔλαβεν ἡ ἀριθμητικὴ τὴν μεγαλειότεραν αὐτῆς τελειότητα, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ σοφὸς Γερβί, ὅστις ἐγένετο πάπας, ὑπὸ τὸ ὄνομα Sylvester II, εἰσήγαγεν εἰς τὴν Γαλλίαν τοὺς ἀραβικοὺς χαρακτήρας. (Πλείστοι συγγραφεῖς φρονοῦσιν, ὅτι οἱ κοινοὶ ἀριθμοὶ, οἱ λεγόμενοι ἀραβικοὶ χαρακτήρες, ἔχουσιν Ἰνδικὴν καταγωγὴν).

Κατὰ τὸν XIV αἰῶνα οἱ Βενετοὶ ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζονται τὰ δεκαδικὰ κλάσματα, τὰ ἔγραφον ὅμως ὡς κοινὰ, δηλαδὴ ἔχοντα παρανομαστήν· κατόπιν ὁ Ἄγγλος Dughiedel κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα, ἢ κατ' ἄλλος ὁ Νεπιτ εἶναι ὁ γράψας αὐτοὺς, ὡς νῦν γράφονται. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἡ ἀριθμητικὴ ἀνεπτύχθη, ὡς καὶ ἡ Ἀλγεβρα ὑπὸ θεωρητικὴν ἐποψίν διὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Vieie (1603) Fermat, Σαλήσου (1783) καὶ Λεγένδρου (1834).

Ἰδίως δὲ ἡ μεγαλειότερα ἀνάπτυξις ἐγένετο ἐπὶ τῆς θεωρίας τῶν ἀριθμητικῶν προσεγγίσεων.

Μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὴν Ἀλγεβραν.

Ἡ ἱστορία τῶν στοιχειωδῶν μαθηματικῶν εἶνε ἔργον λίαν δυσχερές, τὸ μὲν διὰ τὸ λίαν σπάνιον τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων, τῶν πραγματευομένων περὶ τῆς ἐπιστήμης ταύτης, τὸ δὲ διὰ τὴν μεγάλην δυσκολίαν, ἣν παρουσιάζει ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν, καθόσον τὰ διάφορα κατὰ συνθήκην σύμβολα (σημεῖα) τῶν πράξεων, δὲν ἦσαν πάντοτε τὰ αὐτά. Ἀλλως τε καὶ εἰς πάσας τὰς ἐποχὰς ἠμέλησαν νὰ παράσχωσιν ἡμῖν ἱστορικὰς πραγματείας, ἱκανοποιούσας, ὅπως δὴποτε, τὰς ἀπαιτήσεις ἡμῶν. Πᾶσαι δὲ αἱ ἱστορικαὶ πραγματεῖαι, αἵτινες ἐγένοντο πρὸ τοῦ μέσου τοῦ XVIII αἰῶνος, ἀφορῶσι μόνον κλάδους εἰδικούς τῶν Μαθηματικῶν καὶ ἰδίως τὴν Ἀστρονομίαν· ἐν αὐταῖς δ' εὐρίσκομεν πρὸς τούτοις καὶ λίαν συντόμως περιγραφὰς περιόδων τινῶν, ἢ ἀπλᾶς χρονολογίας τῶν σοφῶν μετὰ καταλόγου τῶν ἔργων αὐτῶν.

Ἐὰν ἀναδράμωμεν εἰς τὸν δεσμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου πρὸς πάντας τοὺς κλάδους τῶν Μαθηματικῶν, κατ' ἀνάγκην φθάνομεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ ἀρχαιότατα ἴχνη τῆς ἐπιστήμης ταύτης συγγέρονται μετὰ τῆς πρώτης ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἡ ἀρχικὴ κατάστασις τῶν λαῶν ἦν ἐκ φύσεως τοιαύτη, ὡστε νὰ διεγείρη ἐν τῷ πνεύματι τῶν ἀτόμων τὰς πρώτας ἰδέας τῶν ἀριθμῶν, τοῦ χώρου, καὶ τοῦ χρόνου. Οὕτως ὁ βοσκὸς ἠρίθμει τὰ ποιμνία του, ὁ ἐργάτης συνέκρινε τὸ κτήμα του πρὸς τὸ γειτονικόν, αἱ δὲ περιοδικαὶ ἐμφανήσεις τῶν ἀστέρων εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐδῶκαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤτ-

τον σαφῆ ἰδέαν τοῦ ὄργανισμοῦ τοῦ ἀστρικῶς κόσμου. Ἐν ᾧ δὲ λαοὶ τινες τὰς γνώσεις ταύτας τὰς ἐκράτησαν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν καταστάσεων, ἄλλοι ὅμως τὰς συνέλεξαν, τὰς ἐτακτοποίησαν, τὰς ἐπλούτησαν καὶ ἐθεμελίωσαν νόμους, οἵτινες κατέληξαν εἰς ἓν ἐνιαῖον σύστημα, εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Οὕτως οἱ ἐμπορικοὶ λαοί, ὡς οἱ Φοίνικες ἐφρόντιζον ὑπερβαλόντως περὶ τῆς Ἀριθμητικῆς, καὶ ἐπομένως ἐμόρφωσαν τὴν ἐπιστήμην ταύτην αὐτοὶ πρῶτοι. Οἱ Αἰγύπτιοι θέλοντες δι' ὄχεται (ρύακιον) νὰ διοχετεύσωσιν εἰς ἄσπασαν τὴν χώραν αὐτῶν τὰ γονιμοποιᾶ ὕδατα τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν Νείλου, ἐπέδειξαν πᾶσαν τὴν μέριμναν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ μέτρου, ἤτοι τὴν Γεωμετρίαν. Τέλος οἱ Χαλδαῖοι, ἀφιερωμένοι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἡλίου, ἤχθησαν ἐξ αὐτῆς τῆς θρησκείας τῶν εἰς τὸ νὰ θαυμάζωσι τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ θόλῳ ἀστερισμοὺς καὶ ἐθεμελίωσαν τὴν Ἀστρονομίαν. Αἱ παρατηρήσεις λοιπὸν αὐτῶν μᾶς ἀγοῦσιν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ λαοὶ οὗτοι δεόν νὰ θεωρῶνται, ὡς οἱ θεμελιωταὶ τῶν ἐπιστημῶν τούτων.

Τὴν Αἰγυπτὸν λοιπὸν δεόν νὰ θεωρῶμεν ὡς μητέρα τῶν Μαθηματικῶν ἐπιστημῶν· ἐὰν ὅμως κρίνωμεν ἐκ τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, οἵτινες ἐταξείδευσαν εἰς τὴν χώραν ταύτην, ὀλιγίστας προόδους ἐποίησαντο ἐν αὐτῇ. Ἡ ἀληθὴς ἀνάπτυξις τῶν ἐπιστημῶν τούτων ὀφείλεται εἰς τὰς περιφήμους Σχολὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Πολλοὺς πρὸ Χριστοῦ αἰῶνας οἱ περιφημοὶ σοφοί, οὗς αἱ Σχολαὶ αὐταὶ ἐμόρφωσαν, ἀπελάμβανον παγκοσμίου φήμης. Τοιοῦτους ἡ ἱστορία μετὰ θρησκευτικῆς ὄντως εὐλαθείας μᾶς ἀναφέρει, τὸν Θαλῆν, Πυθαγόρα, Ἴπποκράτην, (ἐκ Χίου) Πλάτωνα, Δινόστρατον, Μένεχμον, Νικομήδην, Διοκλέα, Εὐκλείδην, Ἀρχιμήδην, Ἀπολλόνιον καὶ ἄλλους, οἵτινες ἰδίως εἰργάσθησαν εἰς τὴν Γεωμετρίαν.

Ἄν καὶ αἱ Μαθηματικαὶ ἐπιστήμαι ἔχουσι πολλὴν τὴν σχέσιν πρὸς ἀλλήλας καὶ αἱ μὲν ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν δέ, ἐν τούτοις δὲν συνανεπτύχθησαν. Ἡ Γεωμετρία καὶ ἡ Ἀστρονομία εἶχον ἤδη πρὸ αἰῶνων ἀναπτύχθη, ὅτε ἤρχησε ν' ἀναφαίνεται ἡ Ἀλγεβρα.

Βεβαίως τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἀναφαίνονται εἰς τὰ βιβλία τοῦ Εὐκλείδου, ἅτινα οἱ διάδοχοί του κακῶς ἐνόησαντες ἐκάλεσαν ἀριθμητικὴν. Ἐπίσης εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι αἱ ἀλγεβρικαὶ ἀρχαὶ γνωσταὶ εἰς τὸν Ἀρχιμήδην καὶ Ἀπολλόνιον, πλὴν ἐπειδὴ τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα ἠσθάνετο ἀποστροφῆν πρὸς τὰ ἀλγεβρικά σύμβολα, οἱ Ἕλληνες γεωμέτραι εἶχον ἐρμηνεῖαν διὰ τῆς γλώσσης τῶν ἀλγεβρικῶν ἀρχῶν καὶ

πράξεων, ὡστε ἡ ἐν ἀρχῇ ὠρισμένη τότε ἐπιστήμη νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ κατασταθῇ πλήρης τι καὶ αὐτοτελὲς σύστημα.

Διόφαντος ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας (325-409) εἶναι ὁ πρῶτος δημοσιεύσας σύγγραμμα Ἀλγεβρας. Εἶναι δὲ τοῦτο μέγα ἔργον διηρημένον εἰς δεκατρία βιβλία, ἐξ ὧν μόνον τὰ ἐξ πρῶτα περιεσώθησαν, περιέχοντα τὰς ἀκεραίας λύσεις τῶν ἀπροσδιορίστων ἐξισώσεων τοῦ πρώτου βαθμοῦ μὲ δύο ἀγνωστοὺς καὶ μέγα πλῆθος προβλημάτων λελυμένων καὶ ἀναγομένων εἰς πρωτοβαθμίους καὶ δευτεροβαθμίους ἐξισώσεις.

Ἐὰν δὲ περιεσώζοντο καὶ τὰ λοιπὰ βιβλία ἅτινα φυσικῶς θὰ ἦσαν καὶ τὰ δυσχερέστερα τότε θὰ ἤδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν σαφῆ τινα, ὅπως δὴποτε, ἰδέαν τοῦ συγγραφέως. Ὁ Διόφαντος ἐν τῷ συγγραμμάτι του ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ σημείου τῆς ἀφαιρέσεως καὶ μεταχειρίζεται περιφράσεις διὰ νὰ δείξῃ τὴν πρόσθεσιν, τὸν πολλαπλασιασμόν καὶ τὴν διαίρεσιν.

Οἱ Ἀραβες καὶ οἱ Ἰνδοὶ εἰργάσθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον εἰς τὴν Ἀλγεβραν, αἱ μέθοδοι ὅμως αὐτῶν οὐσιωδῶς διαφέρουσι τῶν νῦν ἐν χρῆσει. Παρατηρητέον ἄλλως τε, ὅτι διαρκούσης τῆς πρὸ τοῦ XVI αἰῶνος περιόδου, οἱ σοφοὶ ὄλων τῶν χωρῶν ἐνησχολοῦντο μόνον εἰς ἀριθμητικὰ ζητήματα, καθόσον ἐθεώρουν τὴν Ἀλγεβραν, ὡς ἀνωτέραν ἀριθμητικὴν καὶ ἐνόμιζον, ὅτι ἔργον αὐτῆς εἶναι μόνον ἡ ἀριθμητικὴ λύσις τῶν ἐξισώσεων. Ἐνίοτε ἐξέφραζον μὲ ἀσαφεῖς ἐν γένει στίχους τὸν τρόπον, ὃν δεόν ν' ἀκολουθήσῃ τις πρὸς λύσιν τῶν τῆς αὐτῆς φύσεως ζητημάτων.

Οἱ τρόποι οὗτοι κατ' ἐλάχιστον διαφέρουσι τῶν ἀπλῶν μεθόδων, ἅς σήμερον γιγνώσκομεν, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐπεχείρησαν φαίνεται νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτοὺς ἢ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ κατορθώσωσι.

Κατὰ τὸν VI αἰῶνα (598) ὁ Βραχμεκοῦπεα εἰς τοὺς Ἰνδοὺς ἐδημοσίευσεν βιβλίον, περιέχον: Ἀριθμητικὴν, Ἀλγεβραν καὶ Γεωμετρίαν· ἡ Ἀριθμητικὴ καὶ ἡ Ἀλγεβρα εἶναι τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τοῦ βιβλίου τούτου. Ἡ σχετικὴ ὅπως δὴποτε τελειότης τοῦ ἔργου τούτου, πλείστους συγγραφεῖς ἤγαγεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ἀλγεβρα ὑπῆρχεν ἀπὸ παλαιότερας ἐποχῆς παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ ὅτι οὗτοι δεόν νὰ θεωρῶνται, ὡς οἱ πρῶτοι ἐφευρέται τῆς ἐπιστήμης ταύτης.

(Ἔπεται συνέχεια)

Μ. Φουντουκλή
Καθηγ. τῶν Μαθηματικῶν

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Αυτά εινε τα συνηθη ειδη του χαρτου μετα την χρηση των οποιων θελωμεν εκθεσει και την χρηση αλλων διαφορων ειδων και χρωματων χαρτου.

Φωτογραφικου χαρτου διακρινομεν κυριως δυο κατηγοριας, χαρτην κεινον και χαρτην βρωμιουχον. Τον πρωτον ονομαζομεν κοινον, διότι εινε ο μαλλον διαδομενος, ενεκα της ευκολου αυτου χρησης. Τον δε δευτερον καλοουμεν βρωμιουχον, διότι το κυριον αυτου συστατικον εινε το βρωμιον (bromure).

Εκτύπωσης επί κοινού χαρτου.

Λαμβάνομεν την πλάκα, ξερανεύσαν πλέον κλιώα και αφού δια καθαρού λινού ύφασματος καθαρίσωμεν ταύτην εκ του μέρους της ύδατος και εϊτα δι' έλαφρως έπαφής δια τεμαχίου μαλακού βελούδου καθαρίσωμεν ταύτην κατά το μέρος της πάστας και ύπου έπίσης καθαρίσωμεν και την υαλον του πιεστηρίου, αν ύπάρχη, τοποθετούμεν την πλάκα εντός του πιεστηρίου, προσέχοντες, ώστε η πάστα να τεθη άνωθεν. Ηδη επί της πλάκας θέτομεν τον φωτογρ. χαρτην προσέχοντες ώστε η πάστα του χαρτου μετα της πάστας της πλάκας να εύρεθώσιν εις άμεσον έπαφήν. Τούτου γενομένου θέτομεν οπισθεν του χαρτου φύλλον τι έρυθρου ή μέλανος χαρτου και εϊτα κλειομεν το πιεστήριον.

Πλύσεις του χαρτου.

Μετα την επί του χαρτου εκτύπωση, πρέπει να έμβυθίσωμεν αυτόν εις δύο λουτρά, ών το πρώτον

είνε διαλυτικόν το δε δευτερον στερεοποιητικόν. Έκ του πρώτου ύπάρχουσι κλεισθ' όσαι συνταγί εκ του δευτέρου μια και μόνη.

Το διαλυτικόν λουτρόν έχει ως κυριον αυτου συστατικόν τον γλωριουχον χρυτον (Chlorure d'or) οστις πωλείται ανά γραμμαρίον εντός ίδιας θήκης, τιμώται δε 3,50 δραχ. και άνω έκαστον. Το λουτρόν τοϋτο η άποτελει μίαν μόνον διάλυσιν η και πλείονας, ενουμέναι κατά την στιγμήν της χρησης. Έκαστον είδος χαρτου αναγράφει έν τή περί της χρησης αυτού σημειώσιν πολλές συνταγές διαλυτικου λουτρού. Ημείς γράφομεν περί ενός έκαστου των κυριωτέρων χαρτων, θέλωμεν παραθέσει την καλύτεραν δι' αυτόν συνταγήν.

Χάρτης Solio. Ο χαρτης οϋτος εινε πολυ διαδομενος έν Ελλάδα, ενεκα των καλών αυτου αποτελεματων. Η ποιότης αυτου εινε καλλιήτη, το πάχος καλόν, η φύλαξις αυτου επί μακρόν χρόνον δέν βλάπτει, εύρίσκειται εις όλες τάς διαστάσεις (6 1/2-9,9X12 8-8 κτλ.) και τέλος εινε η στιλπνός η θαμβός και τριών χρωματων (Ροδίνου, λευκού, μόβ). Η περί της χρησης αυτου σημειώσις, περιέχει δύο λουτρά, εξ ών το έν ενέχει έν ταυτω τετε διαλυτικόν και στερεοποιητικόν λουτρόν, η δ' έτέρω χωριστά.

Η συνταγή και η χρησης των ήνωμένων λουτρών έχει οϋτως: Ετοιμάτατε:

- Hyposulfite de soude gr. 200
A Sulfocyanure d'ammohium gr. 4
Eau gr. 1000
Διαλύτατε πρώτον το Hyposul. de soude έν τω ύδατι και εϊτα προσθέσατε το Sulfoc. d' ammonium.
Chlorure d'or gr. 1
B Acetate de plomb gr. 10
Eau gr. 500
Πρώτον διαλύτατε το ac. d. de plomb έν τω ύδατι και εϊτα το chlor. d' or

Σημειώσις. Αί ένώσεις ούται πρέπει να ετοιμασώσιν 24 ώρας πρό της χρησης, δύνανται δε να διατηρηθώσιν επί πολύν χρόνον. Πρέπει όμως να φυλάσσονται έντός κλειστού έρμαριου, πρός αποφυγήν βλάβης, εκ της ενεργείας του φωτός.

Κατά προτίμησιν μεταχειρίσεθε ύδωρ θρασμύνον.

Διά την ένωση των λουτρών τούτων λαμβάνομεν όλόκληρον την πρώτην ένωσην και την μινύσομεν με το 1/5 μόνον της ένωσης, ήτοι με 100 c. c.

Η ένωσις αυτη πρέπει να γίνη τολάχιστον πρό ήμισείας ώρας πριν της χρησης.

Ότις καθώς βλέπετε εκ της ένωσης B, ήτις ειναι και η ακριωτέρα θα μᾶς περισέυση ποσόν δια τείσαρας ακόμη ένώσεις μετα της συνταγής A.

Σημ. Τα αντίτυπα επί του χαρτου πρέπει να εινε πολυ ζωρηότερα προκειμένου να πλυθώσιν εις το άνωτέρω λουτρόν, έλαφρότερα δε όταν μεταχειρίζομεθα τα κατωτέρω.

Η συνταγή και η χρησης των χωριστών λουτρών (διαλυτικου και στερεοποιητικου) έχει οϋτως:

- A Chlorure d'or gr. 1
Eau gr. 500
B Sulfocyanure d' ammonium gr. 10
Eau gr. 500

Σημ. Προτιμάτε ύδωρ έθρασμύνον και διύλισμέ von.

(*Έπεται συνέχεια)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΡΙΝΤΖΗΣ

ΚΑΚΟΥΡΤΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ

Ότι το εγκλημα επ' ουδενί λόγω ειναι το προνομιον των πτωχών, αποδεικνύεται εκ του γεγονότος, έπισημως βεβαιουμένου, οτι σημερον ύπάρχουσι ούχι όλιγώτεροι των 20,000 άριστοκρατών εκτίοντες ποιήν εις τάς ειρκτάς της Ευρώπης. Μόνον έν Ρωσία άριστοκρατικο εγκληματαί αριθμώονται περί τάς 12,000, στρατός κναοσώμων φυλακισμένων, οστινες τιθώμενοι κατ' αποστάσεις ενός μέτρου δι' έκαστον, ήθελον άποτελέσει σειράν δώδεκα χιλιόμετρων, ήτις για διέλθη δλόκληρος πρό τινας σημεκν ήθελον πορέλθη δύο ώραι.

Επίσης έν Ιταλία η άριστοκρατία αντιπροσωπεύεται εις τάς ειρκτάς υπό χιλιάδων μελών αυτης, ανθρώπων, οστινες λόγω άλοογονείας η άγνοίας, μη δύναμενοι τιμώα να προηπορίωνται τά προς τή ζην δι' εργασία και απολέσαντες την περιουσίαν αυτών έν άσωτείω, επιπίπτουν κατά των όμοιων αυτών, έν' ανακουρισθώσιν. Ουται δε Ισπανται κατά γραμμην από του Πρίγκηπος και Δουκάς μέχρι των νέων βλαστών των πτωχευσασών και ήδη άφανών ευγενών Οικογενειών.

Είς έν των σωφρονιστηριών του Βελγίου, εις πρίγκηψ και γαληνοτάτη ύψηλότης εκτίει μακράν ποιήν δι' απομονώσεως. Ο γενικός οϋτου τίτλος εϊναι η αυτου ταπεινωτάτη ύψηλότης Πρίγκηψ Καρολας Loos et Caswarem είναι δε άπόγονος μακράς σειράς Δουκών και Πρίγκηπων, εις των όποιων διετέλεσε πρωθυπουργός του Βασιλέως Καρόλου του τετάρτου της Ισπανίας.

Δύο εκ των Ισοβίων καταδικών της διασημου φυλακής η Μαγδαληνη εισι δύο αδελφοί Δουκάς του Νουιβαριου, διαράσαντες ά ανδρον δολοφονίαν έν τή καθόλου ιστορία των κακουργημάτων. Είς νεαρός λοχαγός του πυροβολικου, άξιωματικός λαμπρού μέλλοντος, του όποιου το μόνον ελάττωμα ήτον, οτι ήτο λαικής καταγωγής, ειχε τολμήσει να συλλάθη έρωτα πρός την ώραίαν αυτών αδελφήν και επί μόνη τη ιδέα ταύτη άπεφύρισαν να δολοφονήσωσιν αυτόν.

Καλλιέργησαν λοιπόν την μετ' αυτου φιλιαν, υποκριθέντες, οτι λαμβάνουν το συμπθεότερον δι αυτον ένδιαφέρον, οϋτω δε άφαιρεθείσης δλοσχερής πάσης ύποψίας εκ μέρους του λοχαγου, οϋτος προσεκλήθη παρ' αυτών εις δείπνον, μεθ' ο έγεθθέντες της τραπέζης μετά έξαιρετον εύωχίαν, καθ' ήν ο όινος και αι διαχύσεις έλευθέρως εκκυκλοφόρησαν, τον έδολοφόνησαν, πλέξαντες αυτόν εκ των οπισθεν, ρίψαντες μετα τουτο το πτώμα από του παραθύρου.

Κατά την έπακολουθήσασαν δίκην, άπεκαλύφθη οτι οι εύπατρίδαι οϋτοι δολοφόνοι, ήσαν έξέχοντα μέλη της Μαρίας, συμμορίας δολοφόνων και ληστατών, κατατρομαχίσεως την Ευρώπην, και οτι επί μακρά ετη οϋτοι έζησαν έν τω εγκλήματι του χειρίστου είδους.

Έτερος ύπότροφος των φυλακών της Μαγδαληνης εϊναι ο Δουκ' του Casaccia ο εκπροσωπών μίαν των ευγενεσιτέρων Οικογενειών της Ιταλίας, οϋτινος το εγκλημα ήτον έτι βαρύτερον εκείνου των Δουκών Notarbartolo.

Η Ιστορία της νέας γυναίκας, ην οϋτος έδολοφόνησεν είναι μία των τραγικωτέρων των σημερινών χρόνων. Αυτη ήτον ως Πρίγκηπισσα Regina Analia, η ώριοιότερα και η μάλλον πολύφερνος κόρη της νοτίου Ιταλίας, ανατραφεύσα υπό θέλας τόσον βιαίου και δειθυμού χαρακτηρισ, ώστε έν στιγμή όργης έπυροδόγησε και έφένευσε μίαν των

θεραπεινών της, ένώπιον της άνεψιάς, διά πράξειν παιδικής οκιοιότητος. Άλλ' η Regina ήτο τέσον άτυχής εις τον έρωτα, όσον και εις την κηδεμόνα αυτης, διότι την πρώϊαν της ημέρας κατά την όποϊαν έπρόκειτο να ύπανδρευθη νέον και ευγενή άξιωματικόν του ναυτικου, οϋτος εύρέθη εις το οίκημόν του φονευμένος δια σφαίρας έαρηγομένης εις τον εγκέφαλον.

Μετ' οϋ πολυ αυτη συνελεύθη τον Δουκα του Casaccia, οστις αφ' οϋ κατέπεισε ταύτην να τω παραχωρήσει δλην αυτης την μεγάλην περιουσίαν, έδηλητηρίασεν αυτην άτιμωα. Διά το άνανδρον τουτο εγκλημα, οϋτος ήδη εκτίει ποιήν δεκαετούς ειρκτής.

Άλλ' έτι διασημότερος κατάδικος των Ισπανικών φυλακών εινε ο Μαρκήσιος Varea, εκτίων ποιήν Ισοβίων δεσμών έν αύταις, ως δολοφονήσας αυτην την μητέρα του.

Εν τω σωφρονιστηριω του Eiberfeld έν Γερμανία, εις των άριστοκρατών καταδικών είναι ο νεός κόμης Eibelmig, υίος του παγκοσμιου φήμη δμνύσιου κόμητος του διατελέσαντος επί πολλά ετη εμπροσιουτικου συμβούλου του Γερμανου Αυτοκράτορος Γουλιέλμου του πρώτου. Ο νεαρός κόμης ακολουθών τά βήματα του πατρός έν τή έντιμη αυτου σταδιοδρομία, ειχε διορισθ έν τή Αύλη ως σταυλάρχης. Άλλα κατόπιν τούτου εις εκδότης έφημερίδος του Βερολίνου συνελήθη επί βαρυτάτη κατηγορία ακριτομυθείας σπουδαίων ανακοινώσεων και εκ των γενομένων κατά την δίκήν άποκαλύφωειν, άνεάνη οτι ειχε συνένωχον τον νέον κόμητα Sehleimeig, οστις έροδιάζε τον κατηγορούμενον εκδότην με ιδιαίτερος πληροφορίας, άφορώσας μυστικά της ίδιας οικογενείας και φίλων, εφ' ών διενειργεϊτο ο έκδισμός, καταμεριζόμενων των έπενειδιστων λαφύρων μετζύ των δύο τούτων συνωμοτών.

Έτερος δε τις ύψηλής περιουής, τρέφιος πλείων φυλακών έπρόκειτο εσχάτως να συζευχθη πλουσιωτάτην έν Νέα Υόρκη νεάνιδα, διαν άνεκαλύφθη οτι ήτο πρώην κατάδικος Γερμανικής ειρκτής επί δύο ετη και 6 μηνάς εις Γαλλικήν φυλακήν δι' εγκλημα δόλου του χωμεριέστου χαρακτηρισμου, και οτι ακόμη δι' όμοιον άδικημα ειχε συλληφθη έν Άγγλις.

Α. Π.

Η ΣΑΧΧΑΡΙΣ ΕΝΑΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κατά τον Άγγλον ιατρόν Gall ο άνθρωπος είναι συνθετεμένος κατά τοιοϋτον τρόπον, ώστε έν αυτω δέν δύναται να άφομοιωθη σαχχάρις πλείων ώρισμένης ποσότητος, χωρίς το επί πλέον τούτης να παραμύνη έν τω αίματι. Η τροφή του βοείου κρέατος άξάνει τους μύς, η δε σαχχάρις και τα όδατανθρακικά αποδίδουσι δύναμιν, άλλ' έν ω η σαχχάρις είναι ώφέλιμος, λαμβανόμενη, όταν πρόκειται να υποδηληθη εις εις μακρός κόπους, το οινόπνευμα τα και όδατανθρακικά, καταρρίπτουσι μετα την έξέγερσιν και καταστρέφουσι την κατ' του νοσηματος αντίστασιν. Έν ω δε η σαχχάρις ούδαμώς έλαττωι τάς δυνάμεις, αφ' έτέρου είναι θρεπτική. Έν Γαλλία οι ίπποι ήδη τρέφονται και δια σαχχάριως διδομένη δε περί το χιλιόγραμμα καθ' έκαστην και αναμειγνυμένη μετ' άραβοσίτου η χορτου, εύρέθη συντελεστική παρ' εταίριές τινας Δεωφορίων, καθόσον οι οϋτω διατρεφόμενοι ίπποι ποτίζονται λίγώτερον.

Η Γαλλία μισομένη την Γερμανία, καθιέρωσε μερίδα σαχχάριως διά τους στρατιώτας. Εργάται δε, ποδηλατισταί και άλλοι ανιγνώρισαν την ανάγκην να λαμβάνωσι περισσοτέραν σαχχαριν.

ΘΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝΟΝ

(Συμπέμπω και τέλος)

Παντού δε γυναίκες και ίδια γεροντοκόραι και μικρά κοράσια εφαινότο προβάλλοντα από τας κρύπτας των και τούς χαμηλούς τῶν οίκων των τοίχους ἵνα σᾶς ἴδωσι και σᾶς μειδιάσωσι μετὰ λεπτῆς ἀπορίας διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐνετοκρατίας, καθ' ἣν αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου ὑπῆγοντο εἰς ταύτην, ἐνταῦθα οἱ κάτοικοι ἠδαιμόνου και ἦσαν πολυπληθέστεροι, ἢ νῆσος ἐν γένει εὐήμεροι, τὸ πρόδιον ἦσαν περιζήτητα, συγκοινωνίαν εἶχε πυκνὴν, τὸ διαμέρισμα τοῦτο περιεβάλλετο ἀπὸ πάμπολλα χωρία, ὧν μόνον εἰρείπια και οἱ νοοὶ σώζονται ἤδη, πολυπληθεῖς δὲ κῆποι, ἀνθῶνες, ἀμπελώνες, συκῆαι και ἄλλα καρποφόρα δένδρα ἐστόλιζον και ἐποίκιλλον τὴν ὅλην ρωμαντικωτάτην και ἀνα μίσσον δύο βουνῶν περιβαλλομένην εὐκρατον ταύτην χώραν, ἣν δεσπόζει ἐτι και νῦν τὸ Ἐξώβουρον, ὕψηλὴ πετρώδης προεξοχή, ἐφ' ἧς τὸ πάλαι ὑπῆρχεν ἰσχυρὸν Ἐνετικὸν προπύργιον, προσπίκτον ὅλην τὴν ἐκτασὶν ταύτην μετὰ τῶν χωρίων· νῦν δὲ μόνον ἐκτασιὰ σώζονται και ὠραίος παρμεγήθης σταυρός, πανταχόθεν ἐπιβλητικῶς θεώμενος και ὀντως συγκινῶν πάντα ξένον ἐπισκέπτην διὰ τὴν μοναδικὴν και ἐπιτοχῆν ἀντικατάστασιν τοῦ θηριώδους και σκληροῦ τέως προμαχῶνος τοῦ πολέμου και τῆς διαμάχης, διὰ τοῦ γλυκυτάτου συμβόλου τῆς πίστεως και ἀγάπης.

Διὰ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἤκολουθήσαμεν πρὸς ἀνατολὰς διὰ μέσου στενοπέων και εἰρειπίων, οἰκίσκων και διαχωρισμάτων διὰ μικροτέγων και ποικιλομέτρων κτημάτων, ταχέως εφθάσαμεν ἐξω τοῦ χωρίου, ἐνθα ἡ φύσις ἦν ποικίλη και ρωμαντικωτάτη. Καὶ θαυμάζει τις βαθυτάτην χαίνουσαν χαράδραν, ἐνθα αἱ ἐκατέρωθεν κλιτύες εἰσὶ διακεχωρισμέναι ὑπὸ χωραφίων και ἀγρῶν και δένδρων και πληθῆος περιστερῶνων, ἀνωθὶ δὲ αἱ ἐναντι κορυφαὶ τοῦ καλλιμάρπου βουνοῦ ἐπιστεφόρου ὑπὸ ὄριζοντα αἰθριον και γαλήνιον θαυμασὶον εἰκόνα ζωντανῆς και ἐπιχαρίτου ἀπολαύσεως.

Θαυμάσαντες και ἀπολαύσαντες και τὴν θέαν ταύτην, ἐστράφημεν πρὸς τὰ ὀπίσω, μέχρι τοῦ μέσου τοῦ χωρίου, ὅτε παρατηρήσαντες ὁδὸν πρὸς τὰ ἀριστερὰ βαίνουσας, διηυθύνθημεν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἦγεν αὐτὴ κύκλωθι τῆς ὅλης περιοχῆς τοῦ γαλιτικοῦ Παρθεναγωγείου, ἣν ἀπεφασίζαμεν νὰ διελεύθωμεν ἐπίσης.

Μόλις δ' ὀλίγον ἐπροχωρήσαμεν, ἠκούσαμεν παρατεταμένους φωνᾶς και κραυγᾶς, συνοδευομένους ἐν τῷ μεταξύ ὑπὸ ζωντῶν γελῶτων. Ἦσαν τῶν μαθητῶν τοῦ καταστήματος, αἵτινες, ὡς συνήθως συμβαίνει, μετὰ τὸ γεῦμα των, παίζουσιν εἰς τὸν αὐλοκῆπον. Ἐκλήθασαμεν πρὸς τὸν προκείμενον τοῦτον κῆπον και ἐπ' ὀλίγον ἐστημεν παρατηροῦντες τὴν ἀφέλειαν και τὴν χαρὰν τῶν δίκην μοναχοῦσων κορῶν ἀθῶων αὐτῶν πλασμάτων. Ἐτρεχον ἐπὶ ἡδῶν, ἴσταντο εἶτα ὀλίγον πρὸς στιγμὴν και πάλιν ἐτρεχον ἢ ἀπευθύνοντο πρὸς τὰς συμπαιζούσας διδασκαλίσσας των και διεσκέδαζον μετὰ πολλῆς

εὐχαριστήσεως τὰς ὠρας αὐτὰς τῆς ἀναπαύσεως των. Ἦ χαρὰ τῶν ἡτῶν ἐξωγραφημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ἐν τέλει μᾶς ἀντελήθησαν και αἱ ἰδὲ και μᾶς Ἀντιγόνη, Οὐρανία και Ἐλπίς· ἐσπευσαν δὲ ὅπως περιχαρεῖς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὸν τοῖχον και μᾶς ἔλεγον ἐν ζωηρᾷ ἐκφράσει:

— Μπα, ἐδῶ εἴθε, ἦλθατε πάλιν, τί χαρὰ. Σήμερον εἶμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι, διότι...

— Ἐφάγαμε...

— Σιώπα, νὰ τὸ εἶπω ἐγώ...

— Ὅχι, ἐγὼ θὰ τὸ εἶπω...

— Ὅχι, καλέ, ἐγώ, ὅπου ἤρχισα.

— Τότε καμμια σας, ἐγὼ θὰ τὸ εἶπω, ἀφοῦ...

ἐπέπεν ἡ τρίτη και μᾶς διηγήθη ἐν ὀλίγοις, ὅτι ἐκτάκτως σήμερον ἔνεκα τοῦ ὠραιότατου καιροῦ και τῆς ἐπικρατούσης διὰ τὴν ἔλευσιν μας χαρᾶς και συγκινήσεως τῆς παρετάθη τὸ δειπνον ἐν τῷ ὠραιότατῳ ἐκείνῳ κῆπῳ ἐν μαγευτικωτάτῃ θέσει, ὅπου ἔφαγον μετὰ πολλῆς χαρᾶς και εὐχαριστήσεως και διὰ τοῦτο ἐξηκολούθησαν νὰ ἦναι τοσοῦτον περιχαρεῖς και ζωηραί.

Και ἦτον ἐμολογουμένως λίαν συγκινητικὸν και εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις τὰ ἀθῶα ταῦτα πλάσματα τοσοῦτον ζωηρῶς και χαριέντως νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης περιστάσεως ἐγγάρδιον χαρὰν των και λαμβάνων ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ φιλοσοφῇ ἐπὶ τῶν περιστάσεων τῆς ἡλικίας ταύτης, καθ' ἣν τόσον ἡ τρυφερὰ καρδιά μεγαλαυχῆ ἐπὶ ταῖς ἠθικαῖς και ἰδανικαῖς ἀπολαύσεσι.

— Και θὰ ἐφάγατε βεβαίως ἐκτακτὸν τι και πολὺ ἐξαιρίων φαγητὸν, διὰ νὰ εὐχαριστηθῆτε τόσον, ἠρώτησα μετὰ περιεργίας, ἵνα κάλλιον δοκιμάσω τὴν παιδικὴν αὐτῶν ταύτην χαρὰν.

— Ὁ, βέβαια, βέβαια, ἀνέκραγον ὅλοι των, κερτεδάκια, σαλάτα, τυρὶ και μπουρνέλες. Μὰ πολὺ, πολὺ εὐχαριστήθημεν και με μεγάλην δρεξιν ἐφάγαμεν, διότι πρώτην φωνὴν μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸν κῆπον, νὰ ἐκεῖ εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν θέσιν, παραπλευρῶς τοῦ μεγάλου δένδρου, κατὰ παράκλησιν ὅλων μας.

— Ὁρατα, εὐγε, εἶπον ὅλοι. Και διατὶ εἶπατε κερτεδάκια, τόσον μικρὰ εἶναι;

— Ὁ, ναι, χά, χά, χά, νὰ σταθῆτε νὰ σᾶς φέρωμεν ἕνα δύο νὰ δοκιμάσετε, τί ὠραία ὅπου εἶναι, ἀπήνησαν ἀμέσως ἡ Οὐρανία και Ἀντιγόνη, δὲν εἶναι ὅπως τῶν Ἀθηνῶν μεγάλα, ἀλλὰ πολὺ ὠραία ὅμως και μᾶς ἀρέσουν πολὺ.

Και ἐτρεξεν αὐθιγῆ ἡ Οὐρανία και μᾶς ἔφερε δύο, ἅτινα γευθέντες, εὔρομεν ὄντως πολὺ ὠραῖα και εὔγεστα, ἀλλ' ὡς ἔλεγον, πραγματικῶς μικρὰ και στοργικὰ ὡς τὰ συνήθη κάρνα.

— Και τώρα τί θὰ κάμετε, θὰ παίζετε ἀκόμη πολλὴν ὠραν; ἠρωτήσαμεν.

— Ὁ, βεβαίως, βεβαίως, ὅσον, θέλομεν ἔχομεν διακοπὴς και εἶμεθα ἐλεύθεροι νὰ παίζωμεν ἕως τὴν ὠραν τοῦ ὑπνου ἢ τοῦ ἑσπερινοῦ.

— Τότε λοιπὸν νὰ σᾶς καλόνυκτῶσωμεν, διότι πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσωμεν νὰ παίζετε ἐλεύθεροι.

— Ἄ, ὅχι, μένιντε ἀκόμη νὰ μᾶς βλέπετε πόσον ὠραῖα και εὐχαριστημένοι διασκεδάζωμεν, νὰ σᾶς βλέπομεν και ἡμεῖς ὅπου θὰ μᾶς φύγετε αὔριον.

— Καλῶς, ἀλλὰ ἐπιτρέπεται;

— Πῶς ὅχι; δὲν βλέπετε ὅλον αὐτὸ τὸ τεῖχος, πολλάκις περνοῦν γονεῖς τῶν κορασίων και ἄλλαι οἰκογένειαι τοῦ χωρίου και σταματοῦν και μᾶς βλέπουν και χαϊρόμεθα και ἡμεῖς πολὺ και παρηγορούμεθα διὰ τοὺς γονεῖς μας.

— Και ἔχετε πολλὰ παίγνια διὰ νὰ περνᾶτε τὴν ὠραν σας καλά;

— Ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη. Ἐπειτα και αἱ διδασκάλισσαι μᾶς εἶνε τόσον καλάι, ὅπου δὲν μᾶς ἀρίνου οὐδὲ στιγμὴν νὰ μεταγγολήσωμεν. Εἶνε δὲ πάντοτε, ὡς βλέπετε, μαζί μας.

— Ὁρατα. Ἀλλὰ και τί ὠραῖον και ἐκτεταμένον κῆπον, ὅπου ἔχετε, με μεγάλας αὐλάς, διὰ τὰς μεγάλας και μικρὰς μαθητριάς, περίβολον ὠροῖον, ἐκτεταμένον ἐπίσης και ὁδοὺς πολλὰς και κυκλικὰς διὰ νὰ κάμνετε περιπάτους ἐντὸς τοῦ κῆπου και τόσα ἄλλα ρωμαντικὰ και εὐχάριστα τοπιᾶ, ἄνθη και φυτὰ ἐπίσης ὅπου βλέπομεν ἀπ' ἐδῶ.

— Ὁ, ναι, εἶνε πολὺ ὠραία και μᾶς ἀρέσει πολὺ, και διὰ τοῦτο δὲν βαρυνόμεθα διόλου νὰ περιπατῶμεν και παίζωμεν ἐδῶ.

— Εἶθε ὡς ἐν τῷ ἐπιγεῖω παραδείσῳ.

Και μείναντες ἐτι ἐπ' ὀλίγον, ἠχαιριστήθημεν πολὺ συνομιλοῦντες μετ' αὐτῶν και βλέποντες τὴν ὅλην ἐκείνην εὐχάριστον μαθητικὴν ζωὴν τῆς σχολικῆς ἡλικίας· μεθ' ἧς ἀποχαιρέτησαντες τὰ ἀθῶα και ἀγγελικὰ ταῦτα πλάσματα, ἐξηκολούθησαμεν τὴν περίεξ τοῦ παρθεναγωγείου τούτου ἄγουςαν, καταλήξαντες εἰς τὸ ἀρχικὸν σημεῖον τῆς ἐκκινήσεώς μας, ἦτοι εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ ἱεροῦ ἱδρώματος.

Ἀπηυθιχότες κᾶπως ἀνήλθομεν εἰς τὸν ἐναντι κείμενον ξενῶνα μας, ὅτε κομισάσης τῆς καλῆς οἰκουρᾶς μας, κυρίας Καλλιόπης, καθίσματα, ἐστημεν ἐν τῷ ἐξώστῃ, ἐνθα ἡ θεὰ τῆς περίεξ φύσεως κατὰ τὴν ὠραν ἐκείνην ἦτο μαγικῶς θεοπεσία.

— Ἀριστοῦργημα! και πῶς ἠγόησες ὅτι θέλομεν νὰ καθήσωμεν, κυρία Καλλιόπη; Πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ καλὴ και πολὺ ἔξυπνη γυναίκα, τῆς εἶπον, και ἀπὸ τὰ μάτια καταλαμβάνω πῶς ἔχεις γυρίσει ἀρκετὸν κόσμον.

— Ἄμ' πῶς, Κύριε Πρίντζη, μ' ἐνόμισες; Βέβαια, ἐπῆγα και εἰς τὴν Πόλιν και ἔχω γνωρίσει πολλὸν κόσμον νὰ περιποιοῦμαι ἐπέπεν.

— Και θὰ ἐνόηξ ἀπὸ καλοπέραςιν και ἀπὸ ρωμάντισσῳ, διότι ἐδῶ ὅπου μᾶς ἔβαλες νὰ καθήσωμεν εἶναι πολὺ εὐμορφα και ἡ φύσις λαμπρά.

— Ἄμ' βέβαια, δὲν καταλαμβάνω και ἐγὼ πῶς εἶναι τὸ εὐμορφο και καλὸ;

Και ὄντως ἐκεῖ παντοῦ γαλήνην και ἡσυχίαν ἐπακράτει, θελατικὴ δὲ ἡ ἀποψὶς και θαυμασία ἡ ἀπόλαυσις τῆς ζωῆς τῶν μακάρων, ἐσυλλογίσθην, μακρὰν τοῦ θορόβου τοῦ κόσμου και τῆς τύρβης τῆς κοινωνίας. Ἦ ὅλη φύσις ἐρησῶαζεν και τὸ σκότος μετὰ τὴν ὄσιν τοῦ ἡλίου ἐπῆρχετο νὰ διαδεχθῆ το φεῦγον φῶς τῆς καλῆς ἡμέρας. Ἐνθὶ δὲ πάντες γοητευμένοι ἐκ τῆς ὅλης αὐτῆς θείας ἀπολαύσεως, ἡσυχίας και γαλήνης και οὐρανίας μακαριότητος ἀνεπαύομεθα ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐξώστου τοῦ ξενῶνος ἐκεῖνοῦ, μηδὲν πλέον λέγοντες, ὅπως μὴ χάσωμεν τὸν εἱρμὸν τῶν ὠραίων κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην συλλογισμῶν μας, αἴφνης φωναὶ γλυκυτάτης ἱερᾶς

μελωδίας θαυμασίως ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτα μας.

Ἦσαν αἱ ψαλμῶδοι τῶν μοναχοῦσων ἐκεῖσε γυναικῶν, αἵτινες πρὸς τὸ ἑσπέρας προσέρχονται ἐν κατανώξει και συστολῇ ψυχῆς τε και καρδίας, ἐν τῷ παρακειμένῳ τοῦ ἱδρώματος ναῷ.

Ἐμείναμεν τότε ἐναυλοὶ και κεχηγότες ἐκ τῆς ὠραίας ἀρμονίας.

Τὶ ὠραία και τί θεῖα μελωδία! Ἐνόμηξέ τις, ὅτι ἄγγελοι ἐφαλλον ἐν τῷ ναῷ και οὐρανίαι μελωδίαι συνεμιγνύοντο, οὐρανῶθεν ἐκπορευόμεναι. Και ἱστάμεθα ὅπως ἄφωνοι, ἀκίνητοι, και προσεκτικώτατοι, ὅπως μὴ ἀπωλέσωμεν οὐδὲν ἐκ τῆς θείας ταύτης ὀπτασίας.

Ι...ου...ου...λι...ου...α...α...α κτλ.

Τὶ θεοπεσία ἀπόλαυσις! Και ἐν ταῦτῳ χωρὶς νὰ θέλῃ ὃ ἐκ τοῦ θορόβου και ἐκ τοῦ κόσμου τῆς ὕλης ἐρχόμενος με σκέψεις ἀπολαύσεως, χρηματικῶν ἰδεῶν και πονηρῶν βλέψεων ἐνταῦθα, συσσωμῶς θὰ συσπειρωθῇ περὶ τὴν ἀνάμνησιν και μετανοίαν και ἡ καρδία του θὰ ῥιγηθῇ πρὸ τῆς οὐρανίου ἀπεχρώσεως τῆς θείας ταύτης ὁμιλίας.

Ἐδῶ οὐδεὶς γελᾷ, οὐδεὶς παίζει και ἂν ὑπάρχη τις ὕλιστης και τοῦ ἀδιαφόρου κόσμου ὁμοιωθῆς, ἔστω σοφιστής, ἔστω πύρρονιστής, ἐνταῦθα ὅλα σκεφθῇ, ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἄλλη βλέψις ἢ τῆς μελλούσης ζωῆς ἢ ἀναντητήτος βεβιωτήτος και διὰ ταύτην προστρέχουσιν ἐκεῖ, διὰ ταύτην προσκυνοῦσι και διὰ ταύτην θυσιάζουσι τὰς κοσμικὰς των ἀναπαύσεις και ἀπολαύσεις και κλίτων και οὗτος ὁρμεφυτῶς και ἀκουσίως τὸ γόνυ πρὸ τῆς θείας ταύτης δυνάμεως, θὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἦταν και ἀπάτην και θὰ δηλώσῃ πίστιν πρὸς τὸ ἀγνωστον.

Κοινῆ τότε ἐξεγέρσει εἰσέλθομεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ. Μοναχὴ και μαθήτρια προσήχοντο ἤδη και ἐφαλλον μελωδικώτατα και γλυκύτατα διὰ τὴν ματαιότητα και ποταπότητα τοῦ κάτω κόσμου και τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἄνω.

Ἦ θεὰ τούτων, τῆς ἱερᾶς θέσεως και τῆς στάσεως των ὡς και τῆς γλυκυτάτης ἀτμοσφαιρας ἐκεῖ ἔνδον, ἦτο πανσθενότατη και θεοῦ, ἐμπνέουσα τὸν σεβασμὸν και τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἀφοσίωσιν.

Ἦκολουθήσαμεν και ἡμεῖς τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ, μηδὲλους στενοχωροῦμενοι, ἀλλὰ τὸναντίον εὐχαριστοῦμενοι ἐκ τῆς κατανωκτικωτάτης ἐκείνης μουσταγωγίας και ἐμείναμεν ἐκεῖ βλέποντες και ἀκροῶμενοι μέχρι τέλους.

Ἐν τῷ ξενῶνι εἶχομεν γνωρίσει και τὸν κ. Γρ. Μείζην, διδάκτορα τῆς ἰατρικῆς, εὐγενέστατον και ἀξιόλογον νέον, ὅστις εἶχεν ἔλθει ἐπίσης ἐκεῖ νὰ ἴδῃ τὴν ἐξαδέλφην του, σπουδάζουσαν ἐν τῷ αὐτῷ παρθεναγωγείῳ και ὅστις εἶχε προσέλθει ἐν τῷ ναῷ.

Ὁ κ. Μείζης δὲν εἶχεν ἐπίσης λόγους νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμὸν και ἀπορίαν του διὰ τὴν τόσον λαμπρὰν και καθόλα ἀμειψτον διεξαγωγὴν τῆς θείας ἀκολουθίας. Εἰσήλθε δὲ και ἔλαβε θέσιν πολὺ πλησίον τοῦ ἱεροῦ.

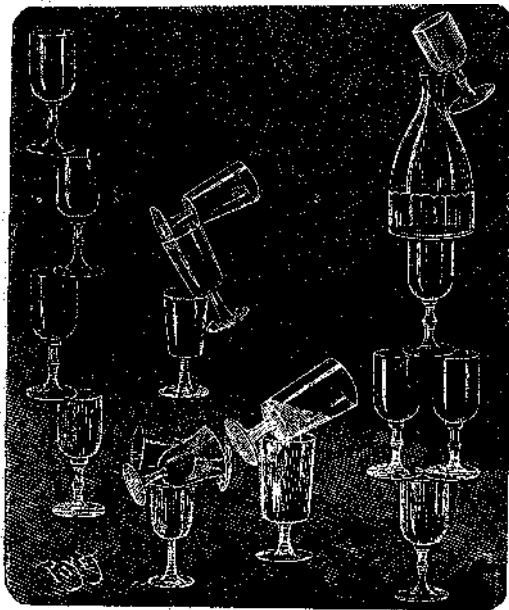
— Ἄχ, πόσον μοῖ ἀρέσει νὰ μένω ἐδῶ διαρκῶς μοῖ ἔλεγον ἐνθὶ ἐξηρχόμεθα. Εἶναι ἀγῶς τόπος ὅστις σε ἀνακουφίζει ἐκ τῶν δεινῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Αί εκ κιάθων πυραμίδες

Πρός επίτευξιν του τέσπον επικινδύνου, δσον και δυσκολωτάτου τούτου παιγνίου, δέον εν πρώτοις να συνειθισθ τισ να θέτη εν ποτήριον επί του άλλου, ούτως ώστε ο δξων του άνωθι τεθειμένου ποτηρίου να τίθεται επί της προσεοχής του υποβαυτάζοντος τούτο και να εκλέγη παρόμοια τσι-αυτα. Δυνατόν ούτω να τοποθετησθ, ως δεικνυται εν τω έναντι σχήματί μας, ου μόνον τέσσαρα ποτήρια, αλλά και πέντε και έξ μέχρις οκτώ τούλαχιστον, άρκει ή επίφανεια της τραπέζης να ή λεια και διαλωτάτη.

Το δεύτερον πείραμα, ως έμφαίνεται, συνίσταται εις την προσαρμογήν της κοιλάς ποτηρίου τινος επί του χείλους έτέρου, οτε ταυτοχρόνως προστίθεται εύκόλως ομοιοτρόπως και έτερον παρ' αυτώ. Το τρίτον παρίσται την αυτην σχεδόν διάταξιν, αλλά διαφέρουσιν κατά το σχήμα του ποτηρίου. Άνωθι δε τούτων βλέπει τις έτερον δυσκολώτερον πείραμα έτέρας ισορροπίας κυάθου, έφ' ου προστίθεται έτερος τοιοούτος.

Ούτω βαθμηδόν προβαίνοντες, κατόπιν των άνωτέρω και ένισχυόμενοι διά πλειοτέρου θάρρους, κατορθώνετε άνευ πολλής δυσκολίας να πήξητε το τελευταίον γεωμετρικόν πείραμα, περιέργου πυραμίδος, άποτελουμένης εκ πολυποικίλου συνθέσεως κυάθων και φιάλης.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Υγεινή των χειλέων.

Τά χείλη εινε εις των σπουδαιοτέρων στολισμάτων του προσώπου. Αί έρυθραι αυται και καλλιτεχνικώταται γραμμαι προσδίδουσι πολλήν χάριν εις την μορφήν εν γένει του προσώπου, προκειμένου μάλιστα περιγυναικός. Δι' αυτό ανάγκη να είπομεν όλίγα τινά και περι της υγιεινής τούτων.

Έαν τα χείλη σας εινε φύσει ξηρά, να επαλείφω-νται την έσπέραν δι' όλίγης γλυκερίνης.

Έάν εινε μεγάλα, το μόνον, όπερ δύναται όπο-σούν να τα σμικρύνη, εινε αι έντριβαι αυτών δια ταν-νίνης.

Έάν σχάζονται εύκόλως τη επίδράσει του ψύχους να επαλείφωται δια λιπαράς τινος ούσιας, ιδίως δι' ουδετέρας γλυκερίνης. Προσοχή όμως να μη γίνεται κατά κόρον χρήσις αυτης, διότι συν τω χρόνω άμαυρώνει τα χείλη και έλαττώνει σην φυσικήν αυτών ελαστικότητα.

Έάν εκθύσεις έρπητος συχνάκις προσβάλλωσιν αυτά, άπλη επίθεξις αυτών δια κόνεως στυπτηρίας άρκει προς εξαλήψιν αυτών.

Κατά των ραγάδων των χειλέων συνιστάμεν την εξής αλοιφήν.

- Βουτύρου κακάου γραμ. 10
 - Κινίνου έλαιου γραμμαρ. 3
 - Έκχυλίσματος κατεχού γραμ. 1
 - Αιθερίου έλαιου άνίτου του άστεροειδούς σταγ. 5
- Διά ταύτης να επαλείφωται τρις της ήμέρας.

Α. Φ.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Καθαρισμός φωτογρ. κηλίδων.

Άν επί λινού ύφάσματος έπεσαν ύγρά εκ των εν γράει εν τη φωτογραφία, εξ ών παρήχθησαν κηλίδες κατ σκευάσατε πολτόν εκ χλωριασθέντου δι' ου αλοί-φει: τος κηλίδας. Έπει α βρέξατε ταύτας δι' άραιου ύδρ. χλωρικού όξέως και τέλος πλύνετε διά πολλου και καθαρου ύδατος. Προσέξατε το εκ του ύδροχλω-ρικού όξέως παραγόμενον χλώριον.

Λαμπρόν φώς δια τας λάμπας.

Άν θέλετε να καταστή λαμπρότερον και καθαρό-τερον έτι το φώς της λάμπας σας, ειτε πετρελαιοιν ειτε έλαιον καιει αυτη, θέσατε έντός του πετρελαιου τεμάχιον κάμφορας. Το σπουδαιοτερον όμως εινε να έμβαπτήσετε καινούργη θρυαλλίδα έντός όξους μέχρις τελίου κορέσμου και να την αφήσετε καλώ να ξηρανθή.

Ούτως ή θρυαλλις θα δίδη φώς λαμπρότερον.

Κόλλα δια τα εκ πορσελάνης

Άνα συγκολλήσετε πολιτίμα άντικείμενα εκ πορ-σελάνης ή ύάλου, αναμίξατε πέντε μέρη ζελατίνας με εν μέρος solution de chromate acide de chaux. Θέσατε εκ του μίγματος τούτου επί των θραυσθέντων μερών, εφαρμόσατε ταυτα και ειτα εκθέτατε εις τον ήλιον.

Διά να κολύσετε δέρμα, χάρτην ή ύλον επί μεταλ-λου, μεταχειρισθήτε colle forte μεμιγμένη μετ' κua-θισκου του καφέ γλυκερίνης.

Η κακοσμία του οίνου.

Ο οίνος πολλάκις αναδίδει κακήν όσμήν, ήτις προ-έρχεται εκ της άποσυνθέσεως του βαρελίου (δούγας) ή εξ αναμιχθεισών σιδηρούων σταφυλών. Άφαιρείται δε ή κακοσμία αυτη του οίνου πάνυ εύκόλως, εάν θέ-σωμεν έντός αυτου ξυλάνθρακος άνημμένους και διη-θήσωμεν μετ' τουταν τον οίνον.

Μην άνευ πανσελήνου

Όλοκληρον μήνα άνευ πανσελήνου θα έχωμεν κατά τον Φεβρουάριον μήνα του πασσεχούς έτους. Το φαι-νόμενον δε τούτο γίνεται κατά 19ον έτος. Ούτως εν έτει 1847 ο μην Φεβρουάριος δεν ειχε πανσελήνον ένφ ο Ιανουάριος και Μάρτιος είχαν.

Το αυτό συνέβη και κατ' τα έτη 1866 και 1885.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Τι έστιν άγωγιμότης;

Η θερμότης δύναται να διαδοθή από μορίον εις μόριον δι' όλου του σώματος. Έν παραδείγ-ματι, εάν ράβδον τινος σιδηράς θέσωμεν το έν άκρον έντός πυράς, ή θερμότης θέλει διαδοθή καθ' όλην την ράβδον. Η ιδιότης αυτη, ήν κέ-κρηται τα σώματα, καλείται άγωγιμότης.

Η άγωγιμότης εινε ή αυτη δι' όλα τα σώματα;

Σώματα τινα εινε εξαίρετοι άγωγοι της θερμό-τητος, έτερα εινε καλοι άγωγοι, άλλα εινε μέτριοι και έτερα κακοι άγωγοι της θερμότητος.

Ποια εινε τα θερμοαγωγότερα;

Κατά πρώτον έρχονται: ο χρυσός, ο λευκό-χρυσος, ο άργυρος και ο χαλκός. Έπειτα ο σι-δηρος, ο ψευδάργυρος και ο κασσίτερος. κατά τρίτον έρχεται ο μόλυβδος κ τ.λ.

Τέθεται δ' ότι ή άγωγιμότης του χρυσοϋ εινε 1000 βαθμών, έχομεν τον εξής πίνακα:

1. Χρυσός=	1000	7. Κασσίτερος=	308
2. Λευκοσίδηρος=	981	8. Μόλυβδος=	180
3. Άργυρος=	975	9. Μάρμαρον=	24
4. Σίδηρος=	898	10. Πορσελάνη=	12
5. Χαλκός=	214	11. Χύς.	11
6. Ψευδάργυρος=	363	12. Άνθραξ=	10

Γενικώς, βλέπομεν, ότι τα πυκνά και σκληρά σώματα εινε τα θερμοαγωγότερα, ήτοι τα μετάλλα.

Ποια εινε τα δυσθερμοαγωγότερα;

1ον Τα ελαφρότερα και τα πλέον πορώδη σώματα. 2ον Τα ύγρά και τα ρυστά. Κατά ταυτα τα δυσθερμοαγωγότερα εινε 1ον αι τριχες του λαγωϋ και τα πτίλα. 2ον Η διφθέρα του Κάστορος και ή άβριχτος μέταξα. 3ον το ξύλον και ή καπρία. 4ον Ο βάμβαξ και το λίνον. 5ον ο άνθραξ κτ.λ.

Διατι δυνάμεθα να κρατήσωμεν την μίαν άκραν ξύλου, κηροϋ, ύάλου, σιδηράς ράβδου, ισπανικού κηροϋ κτλ. ένφ ή έτέρα αυτών άκρα ζυδρκεται εν πυρι;

Διότι τα σώματα ταυτα εινε τόσοον δυσθερμο-αγωγά, ώστε ένφ το έν άκρον αυτών εινε πεπυ-ρακτωμένον, το έτερον μένει ψυχρόν, διότι τα μόρια αυτών βραδύτατα θερμαίνονται.

Διατι δεν δυνάμεθα να κρατήσωμεν πυράγραν, άν το έν ταυτης άκρον έμεινε πολύ εις την πυράν;

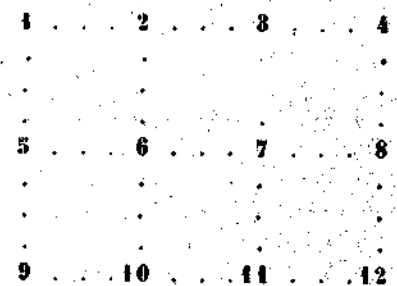
Διότι ο σίδηρος εινε πολύ θερμοαγωγός και επομένως άν θερμανθή ή μία άκρα της πυρά-γρας, μετ' ου πολύ θα μεταδοθή ή θερμότης και εις την έτεραν.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΤΑ 6 ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Λάβετε 12 νομίσματα ή άλλο τι και τοποθε-τήσατέ τα ούτως, ώστε συνδόμενα μεταξδ των δια γραμμών καθέτων και όριζορτίων να σχη-ματίσωσιν 6 τετράγωνα ίσα και έραπτόμενα ύλ-λήλων, ως ένδεικνυται άλλως τε εν τω ημετέρω σχήματι.

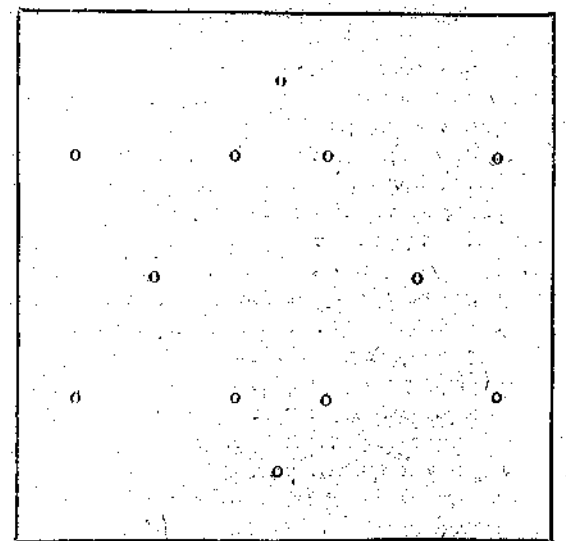
Ημείς δια των αριθμών ένταυθα παριστώμεν τους όβολους.

Τις λοιπόν δύναται να άφαιρήσιν εκ του σχη-ματος τούτου τρεις όβολους, ούτως ώστε έπειτα να μείνωσιν 3 πλήρη τετράγωνα;

ΛΥΣΙΣ

ΟΙ 12 ΟΒΟΛΟΙ

Πρός λύσιν του διασκεδαστικού τούτου προ-βλήματος, λαμβάνετε τα νομίσματα άκρια τοπι-θετείτε ακριβώς ως δεικνυται εν τω έναντι σχη-ματι.

Ός βλέπετε λοιπόν, ή θεσις αυτών εινε τοι-αυτη, ώστε άν προσέξετε καλώς θα ίδητε, ότι σχηματίσωσιν έξ γραμμάς παραλλήλους άνα δύο και περιεχούσας άνα 4 νομίσματα.

Λύσεις ελάδομεν πλειστας, παραδόξως όμως μία μόνη εκρίθη επιτυχής ή του κ. Ν. Χαίτα εκ Πει-ραιώς.

Ο ΦΟΒΟΣ

— "Όχι Κύριε, όχι, δεν ενώριτά ποτε τον φόβον είναι αίσθημα, όπερ ό άνθρωπος όφείλει να άγνοή, εάν ήναι άληθής άνθρωπος και δύναται να σάς είπω, ότι και παιδίον έτι δεν έφοβήθη ποτε, άπολύτως ούδέν.

— Καλά, καλά, Κύριε πλοίαρχε, τώ άπήντησεν ό κ. Σουβιριώ, μήν άπολογήσθε τσιουτογρέπως, ούδεις άγνοεί την άνδρείαν σας, ούδεις ποτέ διά μίαν στιγμήν θά την άμφοσητήση, άλλ' άφήσατέ με να σάς πείσω, ότι ύπάρχουν φόβοι τινές και φόβοι εις τους όποιους και ό άνδριότερος των ανθρώπων πιθανόν να ύποχωρήση ή συγκινηθί. Είς ώρισμένας ώρας, ή άνδρείη του συνήθως πλήττεται.

Ύπάρχουν περιστάσεις τινές, καθ' ός δεν είναι τις κύριος των νεύρων του, και όλη ή άνδρεία δεν ανταποκρίνεται εις τας περιστάσεις, καθ' ός ή έλαχίστη φρικίασις, διατρέχει την έπιδερμίδα, του χωρίς να δύναται ποσώς να την άποσοδήση. Ίδωμεν, μή λέγετε όχι και έπιτρέψατέ μοι να σάς διηγηθώ, έν άπλοΰν ανέκδοτον, προς ύποστήριξιν των ύπ' έμού λεχθέντων.

Οι παριστάμενοι έσίγησαν, πάντες δ' έστράφησαν προς τον κύριον Σουβιριώ, τον γνωστόν εξερρευνητήν, όστις ώμίλησε τόσον εύμενώς περι της άνθρωπίνης αδυναμίας ύποκειμένης φεΰ! εις άπάσας τας αδυναμίας.

— Πρό τινων έτών, έξηκολούθησεν ό εξερρευνητής, μεταβαίνων μετά της συζύγου μου εις έκδρομήν ήθέλησεν ό φίλος μου, ό σχεδόν άδελφός μου Γάκωδος Β. και ή σύζυγός του, έπιμόνωσ να μάς ακολουθήσωσι, καθόσον μάλλιστα άμφοτέραί αι γυναίκες προσφάτως ύπανδρευθεΐσαι δην είχον έτι, ούτε τον φόβον ούτε την κόπωσιν γνωρίση. Τας ώδηγήσαμεν εις τό μέρος των έκβολών του Γάγγου, όστις γειτνιάζει προς τον Ουδσωνα, ούχι μακράν του ποταμού Κούμι. Ό ποταμός ούτος είναι πολύ ίχθυώδης, και ύπό πολλών κροκοδείλων φιλοξενούμενος; Ημεΐς όμως γνωρίζοντες καλώς τοΰτο, είχμεν άπαγορεύσει εις τας συζύγους ήμών να πλησιάζωσι τας όχθας του ποταμού, άνευ της συνοδείας ήμών ή των ανθρώπων μας.

Μας είπον ύσαύτως, ότι και μέλαιναί τίγρεις ύπηρχον πολλά προς τό μέρος έκείνο. Όσπερ έμένομεν και οι τέσσαρες έν τινι άμαξίω, κερωρισμένω εις δύο διαμερίσματα, έφοδιασμένα διά κλινών και καλάνων.

Τό άμαξίον αυτό άποτελεί τό ουσιαστικώτερον και χρησιμώτερον μέρος του καραβανίου μας και σπανιώτατα φυσικώς έγκαταλείπομεν αυτό.

Νυκτά τινά όμως ταξιδεύοντες πλησίον των όχθών του ποταμού, είδον άφνης τον όδηγόν μας καταλαβανόμενον ύπό σφοδράς άνησυχίας και

παρτηρούντα έν ταύτῳ μετά προσοχής δεξιότην και άριστερότην της άμάξης ως ζητούντα να διακρίνη τι.

Τόν ήρώτησα εύθύς τι συμβαίνει.

— Διερχόμεθα, κύριε, μοι λέγει μέρος εις τό έποϊον συγχάζουν αι μελαναί τίγρεις και σάς συμβουλεύω να στραφώμεν όπισω, ίνα μη αναγκασθώμεν να διανυκτερεύσωμεν ένταύθα.

Έγέλασα διά τον φόβον του όδηγού μας και τον διέταξα να εξακολουθήση τον δρόμον του.

Όυτος όμως κινών την κεφαλήν του έμάτιζεν άλλεπαλλήλων τους έπους.

Έπανελθών μετά ταύτα έντός του άμαξίου δεν είπον περι τοΰτου τίποτε, ίνα μη ταραζω τας γυναίκας.

Περι την 9ην της νυκτός έστοθμεύσαμεν παρά τινι πυκνή συστάδι δένδρων, όπως διανυκτερεύσωμεν εκεί.

Ήτο περίπου 2α μετά τό μεσονύκτιον, ότε άφηνιθείς ύπό ίσχυροΰ ούρελιόσματος ζώου είδον την σύζυγόν μου ήμιογερμένην επί της κλίνης και με άπλανη βλέμματα δεικνύουσαν μοι δύο σπινθηροβλοΰντας όφθαλμούς, δίκην λαμπρών άνθράκων προβαλλομένουσ παρευθύσ φρικίασις διέδραμε τά μέλη μου όλα, ένθ' άλλόκοτος φόβος με κατέλαβε σύσσωμον, όστις όμως δεν διήρκεσεν ούτε δευτερόλεπτον. Ήσαν οι όφθαλμοί τίγρεως, ήτις είχεν εισέλθει διά της θύρας, ήν είχομεν άφήσει κατά λάθος άνοικτήη.

Περιφέρουσα τά βλέμμάτά της ή τίγρις περίξ του δωματίου μας και διευθυνομένη πάλιν προς την άνοικτιήν θύραν, μάς είχεν έντελώς ύπό την έπήρειαν των δύο εκείνων πυρωδών ως άνθρακες όφθαλμών της ήμεΐς δε είχομεν άποκάμει εκ του τρόμου. Φθάσασα πρό της θύρας, έξέπεμψε θρηνώδη ύλακήν, μεθ' ό έξήλθε, πηδήσασα εκ της κλινάκος.

Ευθύς τότε έγώ τρέξας, έκλεισα με όλας μου τας δυνάμεις την θύραν του άμαξίου.

Όλα ταύτα συνέβησαν έντός δευτερολέπτων τινών άτινα διήλθον έν πλήρει φόβω και άγωνία, με όλην την σημασίαν των λέξεων.

Και ήδη, Κύριε, πιστεύετε άκόμη, ότι είναι δυνατόν ό άνθρωπος να μη φοβήθη ποτέ; ποτέ;

Έκ του Γαλλικού.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ Φ. Π.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πολύ προτιμώτερον τό κάλλος της γυναίκης να ύπάρχη έν τή καρδίη μάλλον, ή επί του προσώπου.

Ποίησις και καλλιτεχνία αι δύο αύται θεότητες είναι άδελφαί.

Η άπογοήτευσις είναι τό όξότατον δηλητήριον.

Ό άνθρωπος όσω προσπαθει να ύψωθί, τοσοΰτον ταπεινός ύπό τά όμματα των ανθρώπων φάνεται, χωρίς να τό ένοή.

Η γυνή τότε μόνον υπερέχει των άλλων όμοφύλων της, όπότεν αύται έπιζητώσι την εκτίμησιν του άνδρός.

Μηδένα κάκιζε, διότι έλεύσεται ήμαρ, καθό του κακισθέντος την έπικουρίαν θά ζητήσης.

— Τι βλέπεις εκεί, Περικλή;
— Μοΰ φαίνεται είναι μία μύια εκεί επάνω.
— Άλήθεια και διατί άραγε πετά;
— Αί, δεν βλέπεις, παίζει.
— Α, καλά λέγεις, άν είχε συντροφον δεν θά έπαίξε τόσον έλεύθερα!

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Έπί της λεωφόρου:
— Κοί τι κάμνει ό υίός σου τώρα;
— Είναι προσκεκολλημένος, ως ταμίας εις καιάστημα τραπεζικόν.
— Προσκεκολλημένος;... Ά! τους προσκολλών τώρα τους ταμίας; Τοΰτο είναι φρονιμώτερον.

Ημέραν τινά ή Μαρκησία Δαβερνή ήρώτησε τον καρδινάλιον Παρρόν, άν τό έράσθαι ήτον άμάχημα.

— Όχι, άπήντησεν ούτος, διότι τότε πρό πολλού ό κόσμος θά ήτο νεκρός.

Είς όλα τά δωμάτια Άμερικανικού Ξενοδοχείου ύπηρχεν αναγεγραμμένον επί πινακίδος τό έξής:

«Οί έν τῳ Ξενοδοχείω διανυκτερεύοντες παρακαλούνται, να μη φονεύωσι τους κορέους, διότι ό ξενοδόχος είναι μέλος της προστατευτικής Έταιρείας των ζώων».

Ό κ. Έ. έπλήγη έσχάτως έν τινι μονομαχία.

— Άδιόφορον, έλεγεν ό εις των μαρτύρων, έδειξε μεγάλην παρουσίαν πνεύματος.

— Καλλίτερα να έδείκνυεν άπουσίαν, άπήντησεν ό άλλος.

Είς αύλικός ύπασιτής ήράσθη Βασιλέσσης τινός της Ίταλίας, αλλά δεν έτόλμα να δηλώση προς αύτην τό αίσθημά του!

Η Βασίλισσα όμως, έννοήσασα τοΰτο, τώ είπε ημέραν τινά μεταξύ άλλων, ότι έπεθύμει να τη στείλη την εικόνα εκείνης, ήν ήγάπα. Ό ΰς εύφυής Αύλικός τή έπεμψεν άμέσως έν μικρόν κάτοπτρον!

Δύο λέξεις, Μεγλειότατε, έλεγε στρατιώτης τις προς Φρειδερίκον τον Μέγαν, παρρουσιάζων αύτῳ έγγραφον αίτησιν.

— Δύο μόνον λέξεις εύχαρίστως άκούω, τώ άπήντησεν ό μονάρχης. Άν όμως είπης μίαν περισσώτερον, σε κρεμώ.

— «Ύπογράφατε άμέσως», έπέπεν ό εύφυής στρατιώτης, δίδων αύτῳ την άναφοράν.

Άθηναίος χαλός, ακολουθών τον στρατόν έχλευάζετο ύπό των συστρατιωτών του.

— Έρχομαι διά να πολεμήσω, άπεκρίθη ό έθελοντής μέχρι θανάτου, χωρίς να ύπάρχη φόβος να δραπετεύσω και άν άκόμη παρρουσιασθή ανάγκη.

Έν τινι κωμωδία ήθοποιός τις άπεμιμείτο την φωνήν του όνου, ότε εις των θεατών ήρχισε να εκβάλλη από της έν τή πλατεία θέσεώς του όγκηθμούς πολύ έπιτυχεστέρους των του ήθοποιού, λέγων «Έγώ τό κάμνω καλλίτερον».

— Ναι, πράγματι όμοιάζει τό πρωτότυπον, τώ άπαντῶ ό ήθοποιός, γελών.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ

ΝΕΚΡΟΣ ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΣ

Στη νεκρομένη μου άγάπη!

Τά πιο καλά λουλούδια στο μνήμα σου ξεπλώνω, Τά πιο γλυκά τραγούδια έδώ θεγά σου πῶ. Και όπως όταν ζούσας, κοντά σου ξαναεινόνω, Με πιο πολύ λατρεία, νεκρή, σε αγαπῶ.

Τά πιο καλά λουλούδια έμάζεψα για σενα. Και φτάνω τό στεφάνι τ' όχρό, τό νυφικό, Στεφάνι που θά δέση παντοτεινά εις ένα Πελμό, ζωη και νεράτα, νεκρό με ζωνταλό.

Τά πιο γλυκά λογάκια, νεκρή, έδώ στο μνήμα σου λέγω... Όταν ζούσας μιλούσεν ή ψυχή Που μπρός του Έρωτός μας τό πανάγγο τό βήμα Άρχίναγε ούράνια και θεά προσέυχη.

Μη κλαΐς, διότ' ή νεκρά στα στήθεα σου έχυθη Μήπως κι' έγώ δεν είμαι όσαν κι' έσε νεκρός; Σενα σκουλίκια τρώγουν, σε νεκρωσεν ή Δήθη, Μά μένα με παιδάει πιο άγριος έχθρός.

Συγχώρα με, νεκρή μου, αγαπήσα και πάλι Μ' αγαπή που με λιώνει έδώ τόσο καιρό, Στα στήθεα, στη ψυχή μου νοιώθω άνεμοζάλη Και άδικα γυρεύω γαλήνη να εύρω!

Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Οι τέσσαρες ρήγες.

Διά των τεσσάρων βασιλέων του χαρτοπαιγνείου να σχηματισθε σταυρόν και να φαίνονται μόνον αι τέσσαρες κεφαλαί αυτών, αντί των οκτώ.

Το παίγνιον τούτο κατορθούται μετά πολλής σκέψεως και τέχνης, ούτως.

Αποτελείτε δι' αυτών σταυρόν. Δηλαδή διαθέτετε τον ένα ρήγα καθέτως. Είτα τον δεύτερον οριζοντίως, καλύπτοντες την κάτω κεφαλήν του πρώτου χαρτίου. Κατόπιν τοποθετείτε επί του δευτέρου χαρτίου τον τρίτον χαρτίον, καλύπτοντες ομοίως την κάτω κεφαλήν του δευτέρου ρήγα και τέλος προσαρμόζετε το τέταρτον χαρτίον ομοιότροπως επί του τρίτου, αλλά υποκρύπτοντες την κάτω κεφαλήν του τετάρτου χαρτίου υπό την κάτω κεφαλήν του πρώτου τοποθετηθέντος χαρτίου

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Είς των ιατρών του Ταϊγανίου, εύρισκτο εις τηλεφωνικήν συγκοινωνίαν μετά χωρικού τινος πελάτου του.

— Ο πελάτης. Η πορεία της ασθeneίας της συζύγου μου, ιατρέ, δεν φαίνεται καλώς· αι ιδύναι εξακολουθοῦσι μετά μεγαλειτέρας έντάσεως· η θεραπευτική σας μέθοδος δεν φαίνεται ενεργητική.

— Ο ιατρός. Μη άνησυχιτέ, θα εφαρμόσω νέαν θεραπευτικήν μέθοδον.

— Ο πελάτης. Είς τι συνίσταται αυτή, ιατρέ.

Κατά την στιγμήν εκείνην ο τηλεφωνιστής, αλλάσει την συγκοινωνίαν· ο σύζυγος λαμβάνει έκπλητος την άπάντησιν μηχανικού τινος, ον είχε συμβουλευθή τις διά τινα άτμομηχανήν.

— Νομίζω ότι έσωτερικώς η μηχανή είχε κεκαλυμμένη από έκκρίματα· σας συμβουλεύω να την άξήσητε να ψυχρανθή, καθ' έλον το διάστημα της νυκτός και την πρωίαν, πριν η προβήτε εις την θέρμωσιν αυτής πλήξετε ταύτην ισχυρώς διά σφύρας.

Ο ιατρός δεν προσεκλήθη, πλέον παρά τῷ πελάτῃ του.

P. M.

Π. Ν. Δ.

Ιατρός

ΔΗΛΩΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΚΗΡΥΧΘΕΝΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ

Έν τῷ 9ῳ τεύχει έδημοσιεύθησαν οι δροι του προς συγγραφην μελέτης επί των ήθων έθιμων, κινήσεως, έμπορίου κτλ. πόλεων τινών του έξωτερικού.

Το διαγώνισμα τούτο προϋτιμήθη παντός άλλου φιλολογικού, καθόσον δι' αυτού και οι διαγωνισθόμενοι θέλουσιν άσχοληθῆ εις πολύ ώφελιμοτέρας μελέτας και οι άναγνώσται ήμῶν θα έρωσιν έν τοις βραβευθησομένοις πολλά τά περιεργα και νεώτερα, μάλιστα προκειμένου περι πόλεως της έσωτάτης Αφρικής, της Αυστραλίας και Νοτίου Αμερικής, όπου οι Έλληνες εινε το πολυαριθμώτερον ξενικόν στοιχείον και η Έλληνική η επικρατούσα γλώσσα!

Επειδή όμως πολλοί των συνδρομητών ήμῶν έζητησαν να συμπεριληθῆ και η πόλις αυτών έν τῷ διαγώνισματι άπεφασάμεν όπως ο διαγωνισμός επεκταθῆ επί της μελέτης όλων των πόλεων του έξωτερικού ένθα υπάρχουν Έλληνικόν στοιχείον.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Νομίζω, ότι η γυνή εινε το τελειότερον ον της φύσεως. έφ' όσον αυτή προωριείται να παιδαγωγῆ τον άνθρωπον, όπως καθιστά αυτην κίτημα αυτού.

Με την ευγένειαν της καρδίας της, με τα γλυκά της δάκρυα, με το άγγελικόν της μειδισμό, είνην πλάσματος Θεού, ελκει προς εκουτήν την καρδαν του ανθρώπου.

Το έπ' αυτῷ ο άνθρωπος φαντάζεται αυτην θεάν τινα, μέγας ένδοξωμεν της ψυχῆς αυτού· υἱος δύναται προθύμως να θυσιάσῃ δι' αυτην την ζωήν του, και ανη πάσαν στιγμήν η σκέψις αυτού περιπλανάται εις έν ροδόχρονον μέλλον, εις την ημέραν εκείνην, καθ' ην ο έρωσ αυτού θα σιτηθῆ υπό τῷ πρώτῳ άγγέλῳ, του τριτον ωραίου και προσφιλοῦς όντος, του έχοντος τους ώραιους οφθαλμούς της μητρός, και τότε νείαι στοργαί ανεγείρονται, στοργαί ανέκφραστοί, αιτινες είναι πάσαι μίχ ποιήσεις απορρήτων ειδυλλίων!

Η γυνή δια της τερπνῆς και γλυκειάς αυτής ομιλίας μάς γοητεύει, μάς πράννει· έν βλέμμα αυτής μάς γαταβάλλει· η μάς αποσιείει, έν μειδίαμα αυτής μάς εμβάλλει εις έρωτα, μάς καθιστά μακαρίους!

Ω! οίος θησαυρός! να έχωμ ν μικράν τινα θέσιν έν τη καρδία ήμῶν, έν η να κατοικήη το ίδα निकόν, ύψιστη και θελκτική σκέψις ένός πλάσματος, πρό ο να δυνάμεθα ν' αποκαλύπτωμεν έλευθερώς τά άπόρητα ήμῶν, τας λύπας, τας χαράς, — έαν ύπάρχωσι χαράι έν τῷ κόσμῳ τούτῳ!

Έν ολίγαις λέξεσιν η γυνή είνε το μέλλον ήμῶν, η ζωή ήμῶν.

ΒΥΓΓΕΝΗΣ ΠΡΑΞΙΣ ΚΑΙ ΒΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΒΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ο έν Κων' πόλει έμπορευόμενος από πολλῶν έτων αξιόλογος και αξιότιμος πατριώτης κύριος Αντώνιος Ακύλας, έκ Θήρας καταγόμενος, διά πλήρους ευγενεσάτων και πατριωτικωτάτων αισθημάτων, έπιστολής προς τον έν Κων' πόλει Πατριάρχην, προσήνεγκε δωρεάν τον κατ' έτος αναγκαιούμενον διά τας ιεράς μυσταγωγίας έξαιρετικόν οίνον άρίστης ποιότητος, δι' όπερ και η Αυτού Παναγιότης ο Πατριάρχης δι' έξαιρετικού και καταλλήλου Πιτακίου, ευμένως άποδεχθείς την προσφοράν, ηύχαρίστησε τον ευγενή δωρωτήν διά την έκτακτον αυτού και ιεράν πράξιν.

Η τοιαύτη έκ μέρος του πατριαρχείου άποδοχή και ευχαριστία προς τον έν Κων' σταντινουπόλει έμπορευόμενον κ. Ακύλαν και η τιμητική προσφορά του Πιτακίου, γνωσθεϊσα ανά τον έμπορευόμενον κόσμον της Κωνσταντινουπόλεως, μεγίστην χαράν προυξένησε, καθόσον η αξία του κ. Ακύλα ήτο άναμφισδήτητος.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Μιλτιάδου Α. Λουλουδοπούλου (εξ Αγγιέμλου) ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΣΥΛΛΟΓΗ ήθῶν, έθιμων, δημ. ασμάτων, προλήψεων, δεισιδαιμονιών, παροιμιών, αινιγμάτων κτλ. των Καρυών. (Έλάβουεν ισχύτως φιλοκαλέστατον τίμον, επιγραφόμενον ως άνωτέρω επί χάρτου εκλεκτού και εκ σελίδων 206.

Ο κ. Λουλουδοπούλος εινε αξιος συγγραφετήριον, διότι κατώρρωσε να φέρη εις πέρας έργον τσαούτη; σπουδαιότητος, άπειτούν άλλω; τε μελέτην βραβείαν και πολυχρόνιον. Πλούτος άληθῆς εγκλείεται εις τας ελληνικωτάτας σελίδας του βιβλίου τούτου, δι' ου σαφέστατα δεικνύεται τις ο λαός, ο κατοικών τας Καρυάς και όλόκληρον αυτην την ελληνικωτάτην επαρχίαν Καβχιλή. Ο άναγνώστης θέλει μεγάλω εκπλαγή μανθάνων πράγματα συμβαίνοντα έν ξένη γῆ, μακράν της έστίας του έλληνισμού, και πῶς ο ελληνικός λαός κατωρθῆ, ου μόνον να μείνη αναλλοίωτος μέσω ξένης γλώσσης, ξένου έθνους, αλλά και να επεκταθῆ έτι.

Θερμῶς συνιστῶμεν τοις πάσι την άπόκτησιν τούτου έργου, ου η τιμή άλλως τε εινε μόνον 2 φρ. χρ. Άπειθυτέον Διευθύνσιν «Φύσεως».

ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΙΣ. Α. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Έξεδόθη ισχύτως υπό του πολυγραφοτάτου Διευθυντού της «Πανακοθήκης» ώραιότατος τομιακός πεζῶν ποιημάτων διηγημάτων και θημων.

Σελίδες 63. Χάρτης εκλεκτός. Εικόνες πλείσται. Τιμάται δραχμῆς.

ΑΙΩΝΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Προσεχῶς εκδοθήσεται το «Αιώνιον Ημερολόγιον· Ιουλιανόν», υπό Γ. Α. Κουτιούρη, Καθηγητοῦ έν Οδησσῷ, επί τη βάσει του αιωνίου κύκλου του πασχάλιου της ορθοδόξου εκκλησίας.

Το ύμριβές του λογισμού των ημερολογίων του αιωνίου κύκλου ενεκρίθη υπό της Πατριαρχικής Έρας Συνόδου, έν Κων' πόλει.

Το αιώνιον τούτο ημερολόγιον θα δεικνῆ; την ημερολογίαν του Αγ. Πάσχα των ορθοδόξων δι' άπαντα τά έτη του αιωνίου κύκλου και τά έτη, τά έχοντα κοινήν ημερολογίαν ταύτην (1900—2431).

Τας ημερολογίας των κινήτων και άκινήτων εορτῶν μετά των ονομάτων αυτών και τας εκκλησιαστικας εποχας εκάστου έτους,

άπλοστοτατον τρόπον του προσδιορίζει την ημεραν της πασχάλινῃς πανσλήνον και την ημερολογίαν, την συμπάισουσαν μετά της Κυριακής του Πάσχα η μετά τινος Κυριακής δοδομένου έτους και εκ ταύτης.

Τα ονόματα πασῶν δυῶν των ημερολογίων οισυδῆποτε έτους, — κοινῷ η διαέκτου, Ιουλιανῷ η Γρηγοριανῷ, — από κτισσεως κόσμου εκ' άπειρον,

την ημερολογίαν του άγιου Πάσχα των λατινων δι' 700 έτη, από του 1800 μέχρι του 2499-ου έτους, χρησιμοποιουσαν ως άφετηρίαν διά την Γρηγοριανήν χρονολογίαν, τον χρυσοῦν αριθμόν του έτους, τους κύκλους του ήλιου και της σελήνης, το Κυριακόν γράμμα και τά των ημερολογίων του έτους κτλ.

Η χρῆσις του ημερολογίου τούτου, στηριζομένη επί μόνης της εύρέσεως της εορτῆς του Πάσχα ειναι άπλουστατή η βοθηθία αυτου λόνται πρακτικῶς τά διάφορα χρονολογικά προβλήματα της τε εκκλησιαστικῆς και τηγενικῆς ιστορίας και δύναται ούτω να χρησιμοποιη εις λεπτομερή έξήγησιν της τεχνικῆς και εκκλησιαστικῆς διαρέσεως του χρόνου.

Θα τιμάται δε έν Ελλάδι, δε. 8.— Διά τους έν τῷ έξωτερικῷ φρ. 6.—

Εις τους προσηλωμένους γίνεται έκπτωσης 20%. Συνδρομηταί έγγραφονταί· Έν Αθήναις, παρά τῷ κ. Ι. Κολλάρω, βιβλιοπωλείῳ της «Εστίας», και τοις γραφεῖσι της «Φύσεως».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

Ιατρός

Συντάκτης και Διευθυντής.

Η Έπιθεώρησις αυτή εινε μοναδική εις το είδος της, περιέχουσα άρβα σπουδαιότατα και ενδιαφέροντα ψυχιατρικά τε και νευρολογικά· άλκοολικά και πλείστα άλλα, οφειλέμενα το πλείστον εις τον γλαφυρόν κάλαμον του Διευθυντού αυτής· του ειδικῶς ασχοληθέντος περι ταυτα.

Γραφείον δδός Ζήνωνος 16

“ΦΥΛΛΙΣ,,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΚΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΙΚΟΣΙΟΚΤΑΣΕΛΙΔΙΟΝ

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Διευθυντής. Ε. ΚΕΦΑΛΛΑΣ

Γραφεία εν Αθήναις—Καποδιστρίου 31.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτήσια έσωτερικού δρ. 4.
» έξωτερικού φρ. χρ. 6.

Όρος άπαρέβατος η προπλήρωσῃ.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΦΥΣΕΩΣ,,

Α. Μ. Αίτωλικόν. — Αναμένομεν άφύκτως άπάντησιν σας. — Σ. Φ. Ζουγκουλδά κ. Έπιστολή και χρήματα έλήφθησαν. Προσεχῶς θα έχετε παραγγελίαν σας. — Δ. Μ. Φιλίππου πόλιν. Σας έγράψαμεν. Αναμένομεν άπάντησιν σας. — Γ. Δ. Οδυσσόβ. Ταχυδρ. λαμβάνεται άπόδειξιν. — Μ. Κ. Παρισίους. Συνδρομή σας έλήφθη. Ταχυδρ. λαμβάνετε την άπόδειξιν μετά του αριθμού του λαχείου σας. — Δ. Κ. Metelin. Αναμένομεν άπάντησιν και μπόταις. — Κ. G. Petersbourg. Έπιστολή και χρήματα έλήφθησαν. Αναμένομεν, ως γράφετε και τα έπιστολα. — Σ. Π. Χίου. Έπιστολή μετά περιχομένων έλήφθη. Έχει καλῶς. — Α. Α. Αργαστέλιον. Δελτάριον έλήφθη. Αποστέλλατέ μας τά έπιστραφέντα ύμων φύλλα. — Δ. Σ. Μ. Λάρνακα. Έπιστολή έλήφθη. Φύλλα σας στέλλονται. Φροντίσατε δέοντα. Β. Κ. Γ. Γόθειςιον. Χρήματα έλήφθησαν. Αποδείξιν μετά αριθμ. λαχείου στέλλεται ταχ. — Α. Α. Λάρισσαν. Έλήφθη συνδρομή σας. Υπερευχαριστούμεν. Ταχ. λαμβάνετε εικόνα Αθηνών. — Κ. Γ. Πετρούπολιν. Έλήφθησαν τά 20 φρ. και σας ευχαριστούμεν. Ταχ. γράφομεν. — Γ. Δ. Θεσσαλονίκην. Έχει καλῶς. Συνεμωφρόδημεν με δελτάριόν σας, αν και μετά λύπης. — Π. Π. Πόρτσάδ. Έλήφθη έπιστολή μετ' άποδείξεως. Προσεχῶς ταχυδρομικῶς γράψομεν. —

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

81. ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ.

Πού εϋρίσκεται κεκρυμμένον τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὑποκείμενον διαρεῖ ὁ μαθητὴς τὴν ἡμεροδελτικὴν;

82. Αἴνιγμα.

Διπλοῦν εὐθὺς
σὲ κάμνω χωρὶς
νά σὲ κόψω. —

83. Γρίφος.

Ὡ πιστὲ ὡς ἔ-2σ ὠθεῖς αἰτὰ Ι.

84. Αἴνιγμα.

Γ' ὡά Ἰυάν ἔρων Δ 1 γῆν Α ἴτε.

85. Γρίφος.

1 Θ ναι Σ , , + Ε πλακί.

86. Γρίφος.

αὐ εὐ αἰών τομαί 2λ ὦν.

87. Γρίφος.

Σ+Π σου Π ριν Π ράχ. Σ Ι.

88. Γρίφος.

Εἰ 2τημὴ δένε Χ+Χαρὸς τὸ ΝΠ οὐτὶν αἰΧ.

89. Γρίφος.

Αὐ ὁ Ἰλοσῶν οὖς 2ὺς ὁ κοπέ.

90. Γρίφος.

Τ ὡς ΤΡ αὐ δὶω Χ ουλοῖ, Φωτῆ Α τοσα Δ σύ.

Γ. Δ. Ἰαυρίδης

91. Τρίγωνον.

Γ Εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος νά γραφῆ
τὸ ὄνομα ἰχθύος, εἰς τὸ δεξιὸν τὸ
ὄνομα πτηνοῦ καὶ εἰς τὴν βᾶσιν
ζῶων περιεργον.

Σ

Ξ

92. Φέρον Μύθον.

Σεπυδε—δα ρδέσω

93. Κυβόλεξον μετ' ἀπροστεχίδος.

- Z = Ποτὸν
- H = Πόλις τῆς Λοκρίδος
- T = Πόλις τῆς Ἰταλίας
- Ω = Ἄρχατος κυνηγός

94. Κυβόλεξον

- A = Πολύτιμος λίθος
- B = Ποταμὸς Ἰσπανίας
- Γ = Ποταμὸς Ἰνδικῆς
- Δ = Μαντεῖον
- Ε = Περιφημὸν ὄρος
- Z = Ζωγράφος ἀρχαῖος

Κισσός

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

Β. Κ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΛΤΕΝΙΤΣΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦτο κεῖται, ἐν τῇ κεντρικωτέρᾳ θέσει τῆς πόλεως, ὁδὸς Καρόλου, καὶ εὐρίσκει τις, περιποιήσιν, ἀνεσιν καὶ καθαριότητα ἀμεμπτον ἐπίσης ἐν τῷ ἐστιατορίῳ κατασκευάζονται φηγητὰ Ἑλληνικὰ ὑπὸ ἐπιτηδεύου μαγειροῦ ὡς καὶ δι' αἰχογένια καὶ συναστροφίαι.

Συνιστῶμεν αὐτὸ θερμῶς εἰς ἅπαντας τοὺς ἡμετέρους ταξιδεύοντας ἀναγνώστας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΛΕΥΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΕΝ ΠΛΟΙΕΣΤΙΩ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Παραγγεῖλαι καὶ ἐξαγωγή ἀλεύρων καὶ σιτηρῶν χονδρικῶς δι' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἑξωτερικοῦ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ & ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΝ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΑΛΚΙΔΟΥ

ΣΟΥΛΙΝΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐπὶ τῆς καλλιτέρας θέσεως τοῦ Σουλινα, ἐν ὁδῷ Καρόλου Α' ἀρθ. 21 πρὸ τῆς Προκουμαίας εὐρίσκειται τὸ ὄντως ὡραῖον καὶ περίκομφον κούρειον καὶ μυροπωλεῖον τοῦτο, ὅπερ διὰ τῆς μεγάλης του περιποιήσεως καὶ καθαριότητος ἀπέκτησε τὴν καλλιτέραν πελατεῖαν τῆς Πόλεως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΗΣ ΕΝ ΣΟΥΛΙΝΑ

54- ΟΔΟΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ—54

Εἶναι ὁ καλλίτερος ἐμποροράπτης τῆς πόλεως καὶ ἐργάζεται μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, στέρεότητος καὶ εὐθυνείας. Δυνατὰί τις νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀρίστην τέχνην του καὶ θέλει μείνῃ πολὺ εὐχριστῆμένος.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΓΕΩΡ. & ΧΡΗΣ. ΓΩΓΟΥ

Εἶνε τὸ ἀρχαιότερον ἀτμοκίνητον ἐργοστάσιον Χαλθαδοποιίας καὶ Ζαχαροπλαστικῆς Ἐιδικῆ κατασκευῆ κομφέτων καὶ καρπῶν κτλ.

18 Καλαμιώτου, Ἀθήναι.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ"

Σ. ΒΑΛΑΔΩΡΟΥ

ΟΔΟΣ ΑΟΛΟΥ 152.